

Người Là Yêu Quái Của Ta

Contents

Người Là Yêu Quái Của Ta	1
1. Chương 1: Phong Nguyệt Đàm	1
2. Chương 2: 1	6
3. Chương 3: 2	9
4. Chương 4: 3	11
5. Chương 5: 4	14
6. Chương 6: 5	19
7. Chương 7: 6	25
8. Chương 8: 7	30
9. Chương 9: Kết I – Bản Tọa Chí	34
10. Chương 10: Kết II	38
11. Chương 11: Một Số Bình Luận Về “ ”	45
12. Chương 12: Vi Vô Trường Du (hoàn)	46

Người Là Yêu Quái Của Ta

Giới thiệu

Phủ Vĩnh Trữ có ngũ tuyệt: Nhất tuyệt Sướng Tư lâu, nhị tuyệt Phu Nhân gấm, tam tuyệt Trưởng Trung hương, tứ tuyệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-la-yeu-quai-cua-ta>

1. Chương 1: Phong Nguyệt Đàm

Đại Phong Quát Quá *viết*

Bản dịch@thinhphonghiendfgg

1.

Phủ Vĩnh Trữ có ngũ tuyệt: Nhất tuyệt Sướng Tư lâu, nhị tuyệt Phu Nhân gấm, tam tuyệt Trưởng Trung hương, tứ tuyệt Nhất Ngân Nguyệt, ngũ tuyệt Mạt Thần hồ.

Tiểu thư đồng của chương môn Thừa Dục sơn trang Tề Chi Hưng là Tử Nghiên lần đầu cùng chủ nhân đến

Vĩnh Trữ.

Tề chương môn tuy lần này đến Hàng Châu là để xem tình hình làm ăn của tiệm tơ lụa, vì thuận đường nên đã nghỉ chân ở Vĩnh Trữ nhưng những nơi vui chơi thưởng ngoạn vẫn chưa đặt chân đến lần nào. Từ Nghiên theo chân Tề công tử trước tiên đi mấy vòng quanh lầu Sướng Tư, mua vài ba cây gấm nghe nói thuộc hàng tinh xảo nhất của ba vị phu nhân, rồi lại cầm về hai hộp hương Trướng Trung, sau đó còn đến hồ Mạt Thần ngồi thuyền nhỏ chèo một vòng, nghe vài tiểu khúc du dương trầm bổng. Lúc này đây cả hai đang ngồi trong Nhất Phẩm Trai, trà lâu lớn nhất ở Vĩnh Trữ, vừa nhìn đĩa bánh Nhất Ngân Nguyệt và mấy món điểm tâm tinh xảo khác vừa uống trà.

Hiện tại đương lúc tháng ba mùa xuân, chỗ ngồi trên tầng hai ở trà lâu chủ yếu là những văn nhân nhã sĩ đến đây du ngoạn, thấy đều vừa đang nhấm nháp trà vừa nghe thuyết thư tiên sinh kể chuyện xa xưa. Vị thuyết thư tiên sinh kia cầm vào cây quạt giấy, nước bọt văng tung toé, chừng như đang kể rất hăng say.

“Chư vị ngồi đây đều là những người lần đầu tiên đến Vĩnh Trữ, thiết nghĩ các vị đều đã nghe qua ngũ tuyệt của phủ Vĩnh Trữ rồi, nhưng không biết các vị có biết lai lịch của chúng hay không nhỉ?”

Mọi người đều nhao nhao lắc đầu, càng dỏng tai lên cao hơn. Những người thường hay nghe kể chuyện đều biết, thuyết thư tiên sinh nhất định có tin giật gân muốn kể.

Quả nhiên, vị thuyết thư tiên sinh kia cầm quạt phe phẩy vài cái, rồi phải nhấp một ngụm trà xong mới chậm rãi kể: “Kỳ thực lai lịch của ngũ tuyệt phủ Vĩnh Trữ đều có liên quan đến một vị nữ tử.”

Câu nói này đã đánh trúng trọng điểm, làm tất cả mọi người càng thêm nhón nháo, ánh mắt dồn hết cả vào thuyết thư tiên sinh. Có người nói: “Vị nữ tử đó không cần nói cũng biết nhất định là một mỹ nhân rồi. Tiên sinh bớt vòng vo tam quốc, kể vào chuyện chính đi nào.”

Thuyết thư tiên sinh khẽ gật đầu, than thở: “Một chữ đẹp có thể đủ để miêu tả ư? Kỳ nữ tử khắp thiên hạ này sợ rằng có rất ít người sánh bằng vị Phỉ phu nhân này. Chuyện về vị phu nhân này kể ra thì dài, có lẽ là hơn năm mươi năm về trước.”

“Chuyện kể rằng năm, sáu mươi năm về trước, phủ Vĩnh Trữ đã xảy ra một sự kiện náo động cả giang hồ. Mười mấy danh môn chính phái danh tiếng lẫy lừng nhất thời bấy giờ đã liên thủ vây quét tà giáo Hắc Phong bang.”

Tề Chi Hưng nhin không được bật cười: “Cái tên của đám tà giáo này cũng quá nhảm nhí rồi.”

“Tục ngữ nói tà không thể thắng chính, chưa kể đến mấy chục cao thủ của mấy chục môn phái lớn cùng xuất ngựa ra tay, đám Hắc Phong bang đó tất nhiên chống đỡ không nổi rồi. Trận huyết chiến kéo dài ba ngày ba đêm, toàn bang bị tiêu diệt. ”

Tề Chi hưng cười nói: “Đánh nhau với mười mấy cao thủ của mười mấy môn phái lớn mà còn có thể đánh tới ba ngày ba đêm, quả không hổ danh là tà giáo có tên có tuổi.”

“Vốn theo ý của trưởng lão Thiếu Lâm Tự là tiêu diệt hết cả gia đình Phí bang chủ của Hắc Phong bang, nhằm diệt trừ hậu hoạ về sau.”

Tử Nghiên cũng nhin không được thấp giọng nói: “Lão hoà thượng này ác thật.”

“Nhưng chính lúc đó, đại công tử của chưởng môn kiếm phái Hoàng Sơn là Thụy Phong công tử, vì thương xót cho già trẻ lớn bé của Phí gia, đành lòng không dặng nên đã cầu xin các vị trưởng lão. Y bị phụ thân phạt quỳ trên tuyết hai ngày trời mới bảo toàn được tính mạng trên dưới của Phí gia.”

“Phí bang chủ có một cô con gái khuê danh Nhược Ngọc, năm đó vừa tròn hai tám, tài mạo song toàn. Lúc công tử Thụy Phong bị quạt quỳ trên tuyết, vị Nhược Ngọc tiểu thư này ở tiểu lầu cạnh bên đã mượn khúc đàn để cảm tạ. Nghe nói tiếng đàn ấy đã kéo muôn chim đến nhất tề hót vang, tận ba ngày vẫn không tắt.”

Tử Nghiên nói: “Giữa trời đông gió tuyết mà vẫn có thể dùng đàn để kéo muôn chim đến à! Thiếu gia, Thất tiểu thư cũng không lợi hại được như thế đâu. Nhưng mà tên của vị công tử đó sao tiểu nhân nghe quen tai quá đi mất.”

Tề Chi Hưng bảo: “Nghe tiếp đi.”

“Già trẻ Phí gia đã có thể toàn mạng, Nhược Ngọc tiểu thư cảm kích ơn cứu mạng của Thụy Phong công tử vô cùng. Hai người sảng tuổi, lại vừa hay trai tài gái sắc, tự nhiên sẽ lưỡng tình tương duyệt, nảy sinh tình cảm. Sau khi Thụy Phong công tử quay về, hai người vẫn thường xuyên hồng nhạn đưa thư, trao tình gửi ý với nhau. Thụy Phong công tử sai người sửa sang lại tiểu lầu nơi tiểu thư Nhược Ngọc đã đánh đàn, cũng chính là lầu Sướng Tư này đây.”

“Không ngờ việc hai người lén lút trao thư với nhau đã bị phụ thân của Thụy Phong công tử phát hiện, ông vô cùng tức giận. Nhược Ngọc tiểu thư đã cầu xin chưởng môn Hoàng Sơn lượng giải, suốt mấy ngày đêm không ngủ không ăn để viết những bài trường thi. Cuối cùng chưởng môn cũng cảm động trước tài hoa của tiểu thư, đồng ý cho Thụy Phong công tử cưới Nhược Ngọc về làm thiếp. Thế là người đời bèn đổi từ Nhược Ngọc tiểu thư sang Phí phu nhân.”

Tề Chi Hưng nói: “Nên gấm trắng có thêu chữ bên trên cũng chính là gấm Phu Nhân nhỉ.”

Tử Nghiên thắc mắc: “Ủa? Sao lại cưới thiếp?”

“Lúc đó Thụy Phong công tử đã vâng lệnh cha cưới người vợ đầu là Đường thị. Người đàn bà Đường thị đó tính tình hay ganh ghét đố kỵ cho nên Phí phu nhân vẫn sống trong Vĩnhh Trữ Sướng Tư lầu yên tĩnh. Phí phu nhân thích y phục màu xanh ngọc, lại thích mùi hương nhưng chê hương khói bình thường không thơm. Thụy Phong công tử bèn sai người ướp hương lên quả lê rồi đem chưng cất, để vào trong màn, tỏa ra mùi hương ngọt ngào nên gọi là hương Trướng Trung.”

“Khi chưởng môn Hoàng Sơn mừng thọ, các nàng dâu đều dâng lên các món ăn. Phí phu nhân dùng củ từ và bột củ sen làm nguyên liệu, khéo léo làm ra một món điểm tâm mới lạ. Cha công tử Thụy Phong ăn mà

vui vẻ vô cùng. Có lẽ các vị đã đoán ra, món đó chính là món nổi tiếng của Nhất Phẩm Trai chúng ta, tứ tuyệt của Vĩnh Trữ, Nhất Ngân Nguyệt đấy.”

“Nhưng ai mà ngờ được ông trời lại đổ kị hồng nhan. Phí phu nhân thân thể yếu ớt, lại phải bôn ba từ Vĩnh Trữ đến Hoàng Sơn, không thể chịu đựng nổi nữa. Kể từ buổi yến tiệc đó trở về chỉ nằm suốt trên giường dưỡng bệnh mà thôi. Đại phu nhân của công tử là Đường thị đột nhiên sai người mang thuốc đến. Đường thị vốn là tiểu thư của Đường gia ở đất Thục. Phí phu nhân thiên tính lương thiện, không hề nghi ngờ gì cả. Sau khi uống thuốc hơn mười ngày thì tình hình bỗng nghiêm trọng hơn, hương tan ngọc nát mất rồi.”

Các văn nhân nhà sĩ ngồi nghe đến đoạn này ai nấy cũng lắc đầu thở than. Hốc mắt của Tử Nghiên cũng hiện lên sự chua xót đau lòng. Thuyết thư tiên sinh thở dài một tiếng, tiếp tục nói: “Trước khi lâm chung, Phí phu nhân đã cầu xin Thụy Phong công tử mang hài cốt đi thiêu, sau đó rải vào hồ nước ở ngoại thành. Không lâu sau đó, công tử cũng buồn bã quá mà qua đời. Người về sau đồn rằng thường hay nghe thấy tiếng đàn của phu nhân ở ven bờ hồ, bèn xây một thần miếu ở cạnh hồ, cung phụng thần chủ phu nhân, gọi là Mạt Thần. Nghe nói vô cùng linh nghiệm. Hồ con ngoài thành từ đấy cũng được gọi là hồ Mạt Thần.”

Câu chuyện đã kết thúc, chư vị ngồi đầy đều sụt sùi không thôi, cảm thấy mắt mắt trống rỗng vô cùng. Tử Nghiên còn đang muốn cảm khái tiếp thì đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Tề công tử, nó biết khôn liền kêu tiểu nhị tính tiền. Tề công tử ra khỏi trà lâu, đột ngột sa sầm mặt nói với Tử Nghiên: “Câu chuyện nghe được ở trà lâu hôm nay, về đến nhà ngàn vạn lần không được để bà biết, rõ chưa hả?”

2.

Tề chương môn từ Dương Châu trở về ngày hôm đó, trên dưới Thừa Dụ sơn trang sớm đã nhận được tin. Mấy vị đương gia đều tập trung ở đại sảnh nghênh đón đại sư huynh. Ai ngờ do thám nói Tề công tử sáng sớm đã vào thành rồi, về nhà trước nghe ngóng tình hình ra sao rồi mới đến. Thế mà chờ đến nửa đêm cũng không thấy bóng dáng tung tích người đâu. Trong lòng mọi người đều cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Sang ngày hôm sau cũng không thấy bóng dáng của Tề đại đương gia đâu. Khi trời gần trưa thì một người mặt mũi bầm dập, thút tha thút thít chạy đến, hoá ra là Tử Nghiên. Gã vừa mới vào cửa đã khóc nức nở: “Thiếu gia không ra khỏi nhà được, bảo tiểu nhân đến thông báo một tiếng.”

Nhị đương gia nhìn thấy hai con mắt bầm tím bầm xanh với một cục u khổng lồ trên trán của Tử Nghiên thì sững sốt vô cùng: “Có phải người và Tề lão đại đi đường gặp kẻ thù không hả? Sao lại biến thành bộ dạng này rồi?”

Tử Nghiên thút thít bảo: “Không phải đâu ạ, mắt trái là lão thái gia đánh con, còn mắt phải là do lão gia đánh. Còn trên đầu, trên đầu là thiếu gia đánh đó.”

“Đang yên đang lành sao lại đi đánh người làm gì?”

“Vốn là lúc con đi Dương Châu với thiếu gia, khi uống trà ở trà lâu Vĩnh Trữ thì có nghe thuyết thư tiên sinh kể về lai lịch của năm cái ngũ tuyệt. Thế là thiếu gia dặn con về nhà không được để cho lão phu nhân nghe thấy.”

“Là Phí phu nhân gì ấy hở, lúc đi Vĩnh Trữ ta với lão Tam lão Lục cũng có nghe qua. Chỉ là chuyện nhằm nhĩ thôi mà, kiêng kị thế để làm gì?”

“Vốn con cũng đâu có biết. Lúc về đến nhà, Thị Thư tỉ tỉ bên cạnh phu nhân muốn con kể mấy chuyện nghe chơi, thế là con bèn kể chuyện này. Ai mà biết tỉ ấy lại đem chuyện kể cho Tẩm Hương tỉ tỉ hầu hạ lão phu nhân nghe. Tẩm Hương tỉ tỉ lại học theo, kể cho lão phu nhân nghe. Nghe xong, lão phu nhân đánh nhau với lão thái gia luôn.”

“Việc này con làm nô tài cũng không rõ, nhưng lão thái thái nghe xong liền đến thư phòng của lão thái gia quậy tung bưng. Nói gì mà lão thái gia lừa bà ấy mấy chục năm, còn có bao nhiêu nợ phong lưu nữa. Lại nói lão thái gia, lão thái gia...có lỗi với bà, không có lương tâm, làm mấy chuyện phong lưu còn làm mất hết danh dự của lão thái thái. Bà còn hăm sẽ đầu độc chết lão thái gia rồi quăng xuống hồ Mạt Thần làm ông chồng quý. Lúc con đứng kể bên xem, lão thái gia liếc thấy con thế là đấm con một cái.”

“Lão gia và phu nhân đều chạy đến khuyên can lão thái thái. Lão thái gia nói muốn đi san bằng phủ Vĩnh Trữ, lão thái thái liền nói lão thái gia nhớ nhung tình cũ, thế là lão...lão thái gia ngắt xỉu luôn. Lão thái thái cũng khóc lóc đến ngắt đi luôn. Lão gia nhìn thấy con, thế là lại đấm cho con một cái.”

“Lão thái thái tỉnh dậy liền bảo Tẩm Hương tỉ tỉ thu dọn đồ đạc, bảo là muốn về nhà mẹ ở đất Thục, còn muốn lên núi Nga Mi xuất gia. Bảo Tôn tổng quản chuẩn bị hành lý cho lão thái gia, còn Vương tổng quản thì đến hồ Mạt Thần xây cái nhà cho lão thái gia ở. Lão gia, phu nhân, cả thiếu gia đều khuyên không nổi lão thái thái. Lão gia tức giận quá thế là xách đầu thiếu gia ra đánh một trận. Thiếu gia liền kêu con lại, đánh con một trận, rồi bảo con qua đây báo tin.”

“Thế giờ đã khuyên nhủ được lão thái thái chưa?”

“Con không biết, lúc con đi thì lão thái gia đang cầm bảo kiếm gia truyền đứng trước mặt Quan Đế gia gia thề, cả đời ông chỉ đi qua phủ Vĩnh Trữ hai lần, đến người nào đó họ Phí cũng chưa từng nghe nói đến. Nô tài không dám nhìn nữa liền chạy qua đây.”

Năm ngày sau, Nhất Phẩm Trai của Vĩnh Trữ bị sát nhập vào Thừa Dự sơn trang.

Hơn mười ngày sau, phủ Vĩnh Trữ cho in “Vĩnh Trữ phong tục khảo”, kèm theo lời chứng của thân sĩ đồng hương Vĩnh Trữ. Chứng thực Vĩnh Trữ không có nhà nào họ Phí, chuyện về Phí phu nhân chỉ là tin vịt, cấm không được nhắc đến. Trưởng Trung hương, Nhất Ngân Nguyệt suy cho cùng chỉ là chuyện ít người biết đến nên bị Lý hậu chủ, Mạnh hậu chủ mượn cớ gán ghép.

Ngũ tuyệt của Vĩnh Trữ thất truyền từ đây.

3.

Xuân năm nay lại là một mùa tốt cho cây cỏ đâm chồi chim oanh ca hót. Tam đương gia Nhiếp Trường An của Thừa Dự sơn trang mang theo nô bộc xuống Giang Nam, đi qua Vĩnh Trữ. Những người du sơn ngoạn

thuyền vẫn đông đúc như xưa. Nhiếp Trường An ngẫu nhiên vào một trà lâu, chọn một chỗ ngồi xuống. Chưa vị ngồi phía trái phần lớn là những người nơi khác đến chơi, đều đang nín thở tập trung lắng nghe một vị thuyết thư tiên sinh kể chuyện.

Vị thuyết thư tiên sinh kia vung quạt giấy một cái, nướn bọt bay tứ tung, nom kể chuyện rất hăng say.

“Nhớ lại năm ấy, nghe truyền rằng lai lịch của lục bảo Vĩnh Trữ đều có liên quan đến một vị nữ tử. Nghe bảo một trăm năm mươi, sáu mươi năm về trước, phủ Vĩnh Trữ xảy ra một sự kiện trọng đại vô cùng. Mấy chục cao thủ của mười mấy danh môn chính phái chốn giang hồ đã liên thủ vây quét Chu gia của tà giáo Hoàng Phong gia. Trận quyết chiến kéo dài suốt ba ngày ba đêm...”

[Hết]

—

Phong nguyệt đàm: nghĩa đen là nói chuyện gió trăng, nghĩa bóng ý chỉ việc...nhiều chuyện:)))

2. Chương 2: 1

“Xin hỏi, huynh có phải là yêu quái không vậy?”

Ngày hôm đó ta đang ở trên sườn núi phơi nắng, đánh một giấc gà gặt thì chợt nghe thấy câu hỏi này.

Ta mở mắt ra, nhìn thấy một đứa trẻ nhiều lắm cũng chỉ mới mười tuổi, đang vò tay áo và ống quần rộng thùng thình của đạo bào trên người, gương mặt ngốc nghếch nhìn ta.

Ta trả lời vô cùng ngắn gọn và thẳng thắn: “Ừ.”

“Ồ.” Hai con mắt của tiểu đạo sĩ sáng long lanh, có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy yêu quái chẳng, vui mừng đến mức này cơ đấy, “thế người tên là gì?”

Ta nói: “Thanh Hồi.”

Nó cầm một nhánh cây viết ngoáy lên mặt đất: “Là hai chữ này hả?”

Ta liếc nhìn, hai chữ nó viết là “Thanh Hội.”

“Không phải.”

“Vậy là hai chữ nào?” Nó chớp chớp mắt, từ cái túi vải bên hông móc ra một cây bút đã trụi lông còn tựa ngòi, một tờ giấy vàng nhăn nhúm, thấm ướt đầu bút rồi đưa sang ta, “Có thể viết lên đây không?”

Ta không kiên nhẫn được nữa, tóm lấy bút, viết lên hai chữ Thanh Hối. Tiểu đạo sĩ lấy lại tờ giấy, đột nhiên trong mắt loé lên một tia tinh quang, sau đó nó lẩm bẩm đọc, tờ giấy hoá vụn, biến thành hai con chữ to màu đỏ hư hư ảo ảo, rồi thấm vào lòng bàn tay nó.

Rồi nó lại giơ ngón tay lên biến ra một lá bùa, bộp, dán vào sau ót của ta, nó há miệng để lộ ra hàm răng thiếu mất một cái răng cửa: “Bây giờ ngươi là yêu quái của ta rồi!”

Ta bó tay rồi, không ngờ thói đời bây giờ lại suy đồi đến vậy, đến một đứa oắt nhỏ xíu thế này mà cũng có tâm cơ cơ đấy, còn chơi ta một vỏ nữa.

Nó ngoác cái miệng thiếu cái răng cửa cười đến ngây thơ trong sáng, ta thật thất vọng với cuộc đời này làm sao.

Ta nói: “Được rồi, vậy thì từ bây giờ ngươi mang ta theo nhé.” Rồi liền lập tức biến lại nguyên thân.

Nguyên thân của ta đâu có lớn lắm, cũng chỉ cao ba trượng, rộng mười trượng. Ngoài ra cũng chẳng nặng, chỉ có mấy ngàn cân hà, nhắc mình lên đề tên tiểu đạo trưởng này xẹp lép như cái bánh nướng cũng chẳng phải chuyện to tát gì.

Nó trở mặt ngẩng đầu nhìn ta, há to miệng nói: “Ngươi...biết biến thành cục đá?”

“Ta vốn là cục đá mà.”

“Ngươi không phải là gấu hả?”

Trong tam thể này, làm quái gì có con gấu nào mà phóng khoáng như ta hả!

Nó lại đục mắt ra: “Sư phụ bảo ta đi bắt gấu, ta cứ nghĩ ngươi là gấu xám.”

Nhân thân không tốt, ta cũng không trách nó. Ta bây nhiêu tuổi rồi, còn tính toán với đứa con nít phàm trần thì còn ra thể thống gì nữa? Ta lại biến lại hình người, để cho nó tiện nhìn cho rõ phong thái tuấn kiệt của lão nhân gia ta đây.

Nó cúi đầu xuống, giọng ghen ngào: “Ta chỉ có một lá bùa...bắt không được gấu thì không thể ghi tên vào sổ rồi...”

Còn nhỏ tuổi thế này mà đã xảo trá, cần phải dạy dỗ lâu dài.

Ta không nói gì, đưa tay gỡ lá bùa sau ót xuống, đột nhiên giữa không trung vang lên một tiếng gầm: “Yêu quái, mau thả sư đệ của ta ra!” Trong đám mây một cái bóng màu xanh rơi thẳng xuống, tiếp sau là một luồng ngân quang bổ thẳng vào đỉnh đầu ta.

Ta cũng lười tránh, mấy ngày nay mưa gió suốt, rêu cũng mọc dài trên đầu rồi, vừa hay có kẻ gãi ngứa cho.

Ngân quang còn cách đỉnh đầu ta hai ba trượng thì tiểu đạo sĩ đang giơ tay áo chùi nước mũi bỗng hét lên: “Sư huynh, dừng mà!”, rồi chắn ngay trước người ta.

Ngân quang vừa mới sượt vào đầu ta trong chớp mắt đã được thu hồi, liền sau đó là một thiếu niên đập kiếm đáp xuống ngay trước mặt.

Tiểu đạo sĩ giơ hai cánh tay ra y như gà con đang giương hai cánh, đứng trước chân ta đối mặt với tên thiếu niên kia: “Sư huynh, đừng đánh hấn, hấn là yêu quái của đệ.”

Thiếu niên nhú mày, nhìn nó rồi lại nhìn lên ta: “Chẳng phải sư phụ bảo bắt gấu con sao, sao đệ lại bắt con to thế này?”

Ta tức rồi đẩy nhá, bốn toạ khí phách thế này, có chỗ nào giống gấu chứ hả? Thấy tên thiếu niên này phép thuật muốn thi triển là thi triển, muốn thu hồi là thu hồi, có vẻ cũng có chút đạo hạnh vậy mà không ngờ nhân lực cũng chẳng khá khẩm gì hơn.

Ta lạnh lùng nói: “Bốn toạ không phải gấu.”

Tiểu đạo sĩ sún răng cúi đầu, day day miệng nói: “Sư huynh, đệ bắt nhầm rồi, hấn không phải là gấu.”

Thiếu niên nhìn ta rồi lại nhìn nó, nhất thời gương mặt đau đớn khôn cùng: “Chỉ có một lá bùa, sao đệ có thể bắt nhầm chứ! Sớm đã đưa cho đệ thì phải nhìn kỹ rồi mới bắt chứ! Hơn nữa nhất định phải để ý tướng mạo, đàn độn vụng về chất phác, lại có thể thu về làm linh thú nữa! Sao đệ có thể bắt một cái mặt khó coi thế hả!”

Ừ, hả, mặt ta thì làm sao?

Nhóc sún răng càng ghen ngào hơn: “Đệ nhìn rồi.”

“Nhìn rồi mà còn bắt nữa hả!!!” Thiếu niên rống to, đưa tay chỉ về phía ta, “cái mặt này vừa nhìn là biết yêu ma, tuyệt đối không thể bước vào chính đạo!”

Thanh Hồi, người không thành tiên được đâu.

Mấy ngàn năm nay, vết thương sâu kín trong lòng ta lại một lần nữa bị đâm một nhát dao.

Ta lại lạnh lùng hỏi: “Sao bỗng toạ lại nhìn giống kẻ bất chính?”

3. Chương 3: 2

Ta vốn là một cục đá bình thường trên một sườn núi bình thường. Thấm vào địa linh thiên lộ, không biết sao lại có linh tính, sinh ra ý thức.

Mặc dù đã có ý thức nhưng không thể cử động, không thể nói, ta cứ cho rằng đó là chuyện tất nhiên. Ta cũng nên nằm đó một cách đầy đủ như vậy, trời nên ở trên đầu, đất nên ở dưới thân. Nhật nguyệt tinh tú lý nên luân chuyển, mây mù lý nên tụ rồi tan, cỏ cây um tùm rồi khô héo, chim muông bay cao, thú vật đến rồi đi, cũng là lẽ hiển nhiên.

Cứ vô tri vô giác như thế không biết bao lâu, ta đã nghe hiểu tiếng chim hót thú kêu, nghe hiểu được lời con người nói, nhưng vẫn cứ nằm trên núi không cử động được, vẫn cứ cho rằng đó là lẽ tất nhiên. Đột nhiên một ngày nọ, có một người đứng trước mặt ta, hỏi rằng: “Này đá, người có muốn cùng ta tu tiên không?”

Lời này ta không hiểu lắm.

Y lại nói với ta, ta là một hòn đá có linh căn, cũng có tiên duyên, có thể tu tiên được, có thể biến thành hình dáng giống hệt như y vậy.

Lúc này ta mới biết, hoá ra mấy cục đá khác hoàn toàn không giống ta chút nào. Chỉ có ta mới thế này thôi.

Nhưng mà, giống y làm cái gì chứ?

Ta là cục đá, đương nhiên là phải như thế này rồi.

Hình như y có thể nghe thấy ta đang nghĩ gì, lại nói: “Biến thành giống ta thế này thì người có thể đi khắp nơi, nhìn đủ thứ, thế gian này rất rộng, nếu thành tiên rồi...” y chỉ lên trời, “thì có thể đi đến chỗ đó.” Rồi lại chỉ đất, “còn có thể xuống dưới lòng đất, tha hồ đi khắp nơi.”

Vậy thì giống chim, giống mây, còn giống giun nữa à?

Y cười: “Cũng giống vậy nhưng có chút khác.”

Đột nhiên tâm tình của ta có sự thay đổi, so với lúc trước hoàn toàn không giống nhau. Ta cảm thấy, dường như lời y nói vô cùng thú vị.

Y nói: “Thử xem nào, dù sao cũng không có hại gì mà.”

Ừm, nếu nhật nguyệt tinh tú có thể lên xuống, mây mù có thể di chuyển vậy thì ta biến hóa một chút thì cũng có thể mà nhỉ.

Thế là ta đồng ý.

Về sau ta mới biết y tên là Tiệm Toại, là địa tiên, phụng mệnh thiên đình chuyên đi tìm những thứ vô tình có được linh tính giống như ta đây, thu về để hướng dẫn, tránh để chúng ta sa ngã biến thành yêu quái.

Y dạy ta phun vào nuốt ra linh khí, quy dưỡng nguyên thần, ta còn học nói, có thể biến hoá, thông hiểu pháp thuật.

Trong thời gian này, Tiệm Toại từ địa tiên được thăng lên thành chân tiên, có tiên phủ riêng của mình, còn thu nhận rất nhiều đồ đệ. Ta hỏi y, lúc nào ta có thể thành tiên. Y đáp, thành tiên không phải là việc dễ dàng như vậy đâu, ngoài việc có pháp thuật ra còn phải biết ẩn nhẫn, vượt qua số kiếp, lập được công tích.

Ta là huyền thạch, tương thông với thiết tính, y bảo ta biến thành cái chuông lớn để trong phủ y, ngày ngày đánh chuông, báo sáng sớm tỉnh hoàng hôn, nói là như vậy sẽ mau thành tiên.

Ước chừng đã một ngàn năm trôi qua, không ít đồ đệ của y đã thành tiên, ta lại hỏi y, lúc nào ta có thể thành tiên?

Y nói, Thanh Hồi, muốn thành tiên đầu tiên phải thu lại tâm tính, không hí không bi, không tranh không nộ, thuận theo tự nhiên, thông suốt tự nhiên. Như người đây, người ta đánh một cái, người lại kêu một cái, định tính như thế làm sao có thể thành tiên?

Ô, hoá ra là như thế.

Thế là ngày thứ hai, bất luận đám đồ đệ của y có xoay, có đánh thế nào ta cũng không kêu nữa.

Đám tiểu đệ tử chạy vụt vào trong chính điện: “Sư phụ, không được rồi, chuông hư rồi! Hay là vứt nó đi đổi cái khác?”

Đợi đến tối ta cũng không kêu, Tiệm Toại đi đến.

Y đứng trước mặt ta, thở dài: “Thanh Hôi, hôm qua ta chỉ nói với ngươi như thế, hôm nay ngươi đã giận dữ thế này rồi. Đã tu vi mấy ngàn năm rồi mà vẫn cứ mãi cái tính này ư?”

Kêu, không đúng. Không kêu cũng không đúng.

Vậy rốt cuộc muốn ta phải làm sao đây?

Y lắc đầu: “Thanh Hôi, nếu cứ thế này, ngươi không thành tiên được đâu.”

Nghe xong câu nói này, lòng ta bỗng thấu suốt rồi, giống như trên người mở ra một cái động, ở vị trí ngay ngực, phần phật phần phật, gió thổi xuyên qua từ bên trong vậy.

Ừm, ta không thành tiên nổi.

Vốn ta cũng chẳng nghĩ tới việc muốn thành tiên.

Vốn ta luôn nằm trên sườn núi kia, làm một hòn đá như lẽ tự nhiên, sống vô cùng tốt.

Sao ta lại phải trở thành tiên chứ?

Đêm hôm đó, ta rời khỏi động phủ của Tiệm Toại, trở lại phạm trần, làm một yêu quái.

4. Chương 4: 3

Thiếu niên nhìn thẳng vào ta, ngang nhiên nói: “Đã tự xưng bốn toạ rồi, chẳng lẽ còn là thứ gì tốt đẹp?” Tiếp sau đó kéo tay nhóc sún rằng đứng trước mặt ta, rồi ôm quyền: “Hai chúng tôi là đệ tử phái Huyền Quảng núi Tùng Vân, sự đệ tôi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, đã mạo phạm đến các hạ. Nếu các hạ muốn trách phạt thì cứ phạt tôi đi.”

Ta hỏi: “Sao lại muốn bắt gấu?”

Nhóc sún rằng hít hít mũi nói: “Muốn trở thành đệ tử có tên trong danh sách thì trước phải bắt được yêu tinh trên núi, đem về tu luyện. Gấu khỏe, to, có thể đánh.”

Ta lại hỏi: “Đánh cái gì?”

Thiếu niên tranh nói trước: “Tất nhiên là trừ ma bảo vệ đạo!”

Nhóc sún răng ưỡn ngực ra: “Trừ ma bảo vệ đạo, là vì muốn thành đại đạo, thành tiên.”

Cũng là vì muốn thành tiên? Phàm thế ngày nay, hình như rất thịnh cách tu đạo thế này.

Thiếu niên rất có năng lực quan sát, thấy ta không trả lời bèn kéo lấy nhóc sún răng nói: “Nếu các hạ không có việc gì nữa thì tiểu đạo xin dất sư đệ trở về trước.”

Ta vốn cũng không muốn chấp nhặt với mấy đứa nhóc, cũng chẳng tức giận gì, cứ để hai đứa tiểu đạo sĩ này đi là được, nhưng nhóc sún răng vẫn không bị thiếu niên kia kéo đi, quay đầu lại nhìn ta: “Sư huynh, nhưng hấn đã là yêu quái của đệ rồi.”

Cổ của thiếu niên đỏ ửng, dùng sức kéo nó: “Yêu cái gì quái chứ hả? Đệ làm sao có thể thu phục hấn được, mau đi thôi!”

Nhóc sún răng lại mím môi: “Bùa chú của đệ đã dùng rồi, không bắt được gấu, chỉ có hấn thôi.”

Thiếu niên thở hổn hển, dậm dậm chân: “Đệ, đệ!”

Ta búng ngón tay, hai đạo huyền quang quét qua ót của hai tiểu đạo sĩ.

“Hôm nay các ngươi chưa từng đến nơi này. Những gì đã thấy, những gì đã nghe đều chưa từng xảy ra.”

Thiếu niên và nhóc sún răng hai mắt nhìn thẳng, cùng gật đầu.

Ta phát phát tay: “Đi về đi.”

Thiếu niên dất nhóc sún răng cứng đờ người cười kiêu rời đi.

Đợi khi ngự kiếm được mấy chục dặm thì bọn nó sẽ tỉnh lại, cái gì cũng không nhớ cả. Nghĩ đến những kẻ hoặc vật tu tiên là bốn toạ thực sự không muốn dính dáng đến rồi. Mọi người đều không cùng một con đường. Không cần phải gặp nhau nữa.

Kết quả là, ngày thứ hai, lúc tên nhóc sún răng kia lại xuất hiện trên ngọn núi, ta bị dọa một trận không nhẹ.

Nhân gian quả thật có đứa trẻ lợi hại như thế này ư, thuật tẩy não của ta hoàn toàn không có tác dụng?

Ta thận trọng lặng lẽ trở về trạng thái cực đá.

Nhóc sún răng đi qua lại, đánh vòng trên sườn núi, đột nhiên lăn lại chỗ ta, khóc thút tha thút thít.

Ta tiếp tục thận trọng giữ im lặng, nhóc sún răng dựa vào ta ngồi trên mặt đất, cúi đầu xuống, khóc từng chập từng chập, nước mũi chà chà vào người ta, gớm không chịu được.

Nó vừa khóc vừa lải nhải, hình như là “...không tìm thấy hu hu hu...không được vào sổ rồi hu hu hu...”

Ta hiểu rồi, là do ta đã xoá trí nhớ của nó nên lá bùa duy nhất của nó, hình như là lá bùa rất quan trọng, tự nhiên biến mất rồi. Tất nhiên nó cũng không nhớ ra được gì, chỉ mơ hồ nhớ đến khu vực này nên chạy đến đây kiểm.

Ta cứ nghĩ nó khóc rồi sẽ bỏ đi, không ngờ nó khóc xong lại đi tìm, tìm xong lại khóc tiếp, vô cùng cứng đầu cứ lượn qua lượn lại mảnh đất này. Khóc đến nổi mà mắt cũng không mở ra nổi, cổ họng cũng khàn đi, trời đã tối, nó vẫn cứ không chịu về, cuộn tròn ngay bên cạnh ta, thút thít chìm vào giấc ngủ.

Nhóc sún răng nằm cuộn tròn trên cỏ, cơ thể run nhè nhẹ.

Hiện tại cũng sắp đến xuân, ban ngày tuy ấm nhưng đêm xuống trên núi vẫn rất lạnh.

Ta bắt giác nhớ lại lúc ta vẫn còn là cục đá mới có ý thức, mùa đông của một năm nọ cái lạnh đến rất sớm, có một con báo mẹ sinh được một ổ báo con trú trong động gần đây, thức ăn sẵn không đủ, có một con báo con vô cùng gầy yếu, không giành được thức ăn với đám còn lại. Rồi báo mẹ đem báo con dờ vào sâu bên trong hang động, thế là con báo đó bị bỏ rơi lại.

Trời trở lạnh, tuyết âm thầm rơi xuống, nó cuộn tròn nằm trên lớp cỏ vàng khô sát bên cạnh ta, run rẩy liên hồi, cơ thể dần trở nên lạnh đi, hơi thở cũng yếu dần, cuối cùng cả cơ thể cứng đờ bị tuyết phủ lấp.

Đó là lần đầu tiên trong đời ta nhận thức được chuyện sống chết.

Trong giấc mộng, nhóc sún răng khẽ rúc người lại. Ta thở dài, biến lại chân thân, ném cho nó một cái lông ấm áp, cho nó uống vài ngụm nước.

Nhóc sún răng túm lấy ống tay áo của ta nức nở: “Mẫu phi...con sẽ ngoan...đừng đưa con đi.”

Mẫu phi?

Đứa trẻ này hoá ra lại là con của hoàng đế phàm trần ư?

Sau đó hoàng đế gửi đến núi này làm đạo sĩ?

Đây cũng là một con báo con không giành được thức ăn ư?

5. Chương 5: 4

Đến sáng ngày hôm sau, người của phái Huyền Quảng mới tìm đến chỗ núi bên này, đem nhóc sún răng trở về.

Ta im lặng làm một cục đá bình thường, tùy ý để bọn họ ôm nhóc sún răng đang nằm bên cạnh ta lên.

“Sư phụ, sư đệ không sao chứ, sao lại chạy đến chỗ này?”

“Bùa của sư đệ không biết tại sao lại mất rồi, nó nói muốn đi tìm, không ngờ thế mà lại chạy đến nơi hẻo lánh này. Sư phụ, sư phụ, sư đệ làm mất lá bùa rồi, quả thật không thể được vào sổ nữa ư?”

“Có vào sổ hay không, kỳ thực nó cũng không nên ở đây. Ai...đành phải xem duyên phận của nó vậy.”

“Sao sư phụ lại nói thế, sư đệ thông minh lanh lợi, ngộ tính rất cao.”

“Thân sinh trong hoàng thất, gốc trần tục rất sâu, nhanh nhẹn đa trí, tuệ nhưng không thuần, đã không có đạo căn, cũng không có đạo tính, nó không phải là nhân tài tu đạo. Không biết ngày sau sẽ thế nào đây?”

.....

Ta xưa nay không thích quản chuyện người ta. Nhưng cái câu “nó không phải là nhân tài tu đạo” cứ ở trong lòng ta, lặp đi lặp lại không ngừng, không biết tại sao nhưng ý nghĩ đi đến núi Tùng Vân xem xem nhóc sún răng kia thế nào cứ hiện lên mãi.

Đạo trường của Huyền Quảng cung ở thế tục được xem là rộng lớn vô cùng, đại diện hùng vĩ, lầu các san sát, kéo dài cả một dãy núi. Đệ tử rất đông, dựa vào thời gian nhập môn và tu vi cao thấp mà phân định cấp bậc. Nhóc răng sún là tiểu đệ tử thấp nhất trong cái đám thấp nhất, ở trong một căn phòng trên sườn núi nhỏ nhất.

Ta ẩn thân, đứng quan sát mấy ngày, phát hiện ra đứa nhóc này trong môn phái thật không thể khiến người ta ghét được.

Từ những kẻ thích ngồi lê đôi mách ta biết được mẫu thân nó vốn là một cung nữ, ngẫu nhiên được hưởng ân sủng, sinh ra con trai, được thăng lên làm quý nhân, nhưng không may sao tiểu sún răng lại cùng tuổi với con trai của hoàng hậu, khó xử vô cùng. Mẫu thân nó một vì muốn cầu bình an, hai để lấy lòng hoàng hậu bèn chủ động cầu xin để tiểu sún răng thay con trai hoàng hậu xuất gia.

Tiểu sún rằng bị đưa đến một đạo quán bên ngoài kinh thành làm tiểu đạo sĩ, mẫu thân nó do có hành động hiếu biết này nên được thăng lên làm hiền phi, dần dần được thánh sủng. Đến lúc này hoàng hậu mới biết người đàn bà này không phải là nhân vật bình thường, nhưng cũng không tiện dạy bảo cô ta nữa rồi. Hai năm trước, suốt một tháng gió đen thốc cao về đêm, đạo quán nơi tiểu sún rằng ở bị cháy lớn, may mà cái mạng nhóc này lớn, được một vị đạo trưởng của phái Huyền Quảng tình cờ đi ngang qua cứu được. Vốn tính đưa nó về lại hoàng cung, nhưng hiền phi kiên quyết nói, trận hoả hoạn này là ý trời, vốn đứa trẻ này đã tận mạng rồi nhưng lại được đạo trưởng cứu, nghĩa là nó có đạo duyên. Nó đã không thuộc về chốn trần tục này nữa, mời đạo trưởng tuý duyên mang nó về núi đi thôi.

Thế là nhóc sún rằng được đưa về đây.

Nghe nói sau này điều tra được, trận lửa đó là do hoàng hậu sai người làm. Nghe nói hiền phi vì biết lấy đại cục làm trọng, là người có đức hạnh nên rất nhanh đã được tấn phong làm quý phi rồi.

Tiểu sún rằng trong sư môn, biểu hiện thật khiến người ta không thể không yêu thích. Trước mặt các sư trưởng ngoan ngoãn nghe lời, vui vẻ bám đuôi các đồng bối sư huynh, dâng trà đưa nước.

Đứa trẻ ở tuổi này, đa phần đều tính tình cầu thả dễ nổi nóng, chạy nhảy lung tung gây sự sinh chuyện, hai ba câu không hợp liền cãi nhau đến mặt đỏ gân xanh rồi xông vào ẩu đả một trận ầm ầm ù ù ù ù. Qua một lúc lại bá vai ôm cổ leo cây tắm sông. Chỉ duy có nhóc sún rằng này trên mặt luôn là nụ cười thường trực, ai nói gì nó cũng gật đầu, không cãi lại ai bao giờ, còn thường tặng trưởng bối và chúng sư huynh mấy món quà vặt vặt. Hoàn toàn khác biệt giữa một đám nhóc bản tính đơn thuần.

Ta ẩn thân giữa không trung, quan sát nó như một cái đuôi nhỏ bám theo đám nhóc lớn hơn vài tuổi đi qua đi lại. Nhưng hề cứ có đám nào gồm ba người trở lên đang nói chuyện là thể nào nó cũng sáp lại.

“Sư huynh, sư huynh, các huynh đang nói gì thế?”

“Sư huynh, sư huynh, đệ cũng muốn đi, có thể cho đệ theo không?”

“Sư huynh, cái này vui thật đó!”

“Sư huynh, đệ đi lấy cho, đệ chạy nhanh lắm!”

“Sư huynh, kẹo này ngon lắm, các huynh ăn thử đi.”

.....

Không ít đứa trẻ thấy nó đến, thần sắc bỗng trở nên có chút không tự nhiên. Đợi nó đi rồi mới nhỏ tiếng nói.

“Không biết sao mà Vi Nguyên sư đệ luôn có chút...quái quái nhỉ...”

“Không giống đám người chúng ta.”

“Con cái nhà hoàng thất đều như vậy chẳng, thông minh hơn chúng ta.”

“Cái này gọi là hiểu chuyện.”

.....

Chỉ có thiếu niên cứng đờ cứng ngắc lần trước đến tìm nó là thật sự dẫn nó đi chơi, coi nó là sư đệ.

“Sư đệ, đệ đừng cứ thế này nữa. Sư môn của chúng ta không có nhiều quy tắc thế đâu. Sư phụ cũng nói rồi, người tu đạo thuận tự nhiên, theo thiên tính. Nên thế nào thì thế ấy.”

Tiểu sún răng gật đầu như con chim cút: “Sư huynh, huynh nói rất đúng!” nháy mắt sau lại nói tiếp, “Sư huynh, cái này đệ lấy giúp huynh nhé.”

Thiếu niên bất đắc dĩ trưng ra nét khinh thường: “Đệ chẳng có cách nào lấy được đâu.”

Tiểu sún răng làm mất lá bùa, trở thành đệ tử duy nhất không được vào sổ, càng không giống với người ta hơn. Do đó càng thêm cẩn trọng nhìn sắc mặt người khác mà hành sự. Giống như con mèo rừng nhỏ đi trên miếng băng mỏng, mỗi lần đi một bước trước tiên đều phải giương móng thăm dò.

Nó thường hay núp ở trong góc, nhìn mấy đứa đệ tử khác kết bạn rồi cùng nhau luyện công pháp đánh kiếm, gương mặt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Nửa đêm, ta đứng ngay đầu giường nó, luôn luôn có thể thấy nó mơ thấy ác mộng mà phát run cả người.

Thật ra chỉ là một đứa trẻ sợ bị người khác vứt bỏ mà thôi.

Rồi lại có một ngày thế này, nó ngồi một mình trong sân vườn nhỏ, đọc thuộc lòng công pháp cơ bản. Thiếu niên thường hay bảo vệ nó là đại sư huynh ở lứa của tụi nó, đã theo sư phụ xuống núi diệt trừ yêu ma. Đợi đến trưa, mấy thiếu niên ở cùng với nó trở về, nó lập tức vứt quyển sách xuống sắp lại gần họ.

“Sư huynh sư huynh, các huynh trở về rồi?”

Mấy thiếu niên ậm ừ qua loa rồi tiếp tục lau mồ hôi trên trán, la hét mệt quá rồi vào phòng thay y phục. Nó cũng đi đến bên cửa: “Sư huynh, sư huynh, các huynh muốn ăn gì? Để đệ đi đến nhà ăn lấy cơm!”

Bên trong đáp lại: “Không cần đâu, một lát nữa còn phải luyện kiếm, bọn ta sẽ đi thẳng đến nhà ăn ăn cơm rồi đi luôn.” Nó lại rót mấy tách trà lạnh để trên bàn ở trong vườn, đợi mấy thiếu niên kia thay đồ xong đi ra thì lập tức nói: “Sư huynh sư huynh, đệ rót trà rồi này.”

Mấy thiếu niên nói tiếng cảm ơn rồi đi đến bên bàn cầm trà lên uống, nó đứng kể bên hai mắt sáng long lanh.

“Sư huynh, có phải công pháp hiện giờ mấy huynh luyện còn khó hơn lúc trước rất nhiều không?”

Một thiếu niên gật đầu: “Ừ, nhưng vẫn ổn, chỉ là lúc mới luyện thì cực chút thôi.”

Nó lại bám vào mép bàn hỏi: “Nghe nói phát kiếm mới rồi ạ?”

Một thiếu niên khác cười nói: “Thật ngại quá sư đệ, đao kiếm mới phát có linh tính. Sư phụ nói, trước khi có thể khống chế được nó hoàn toàn thì không được đem cho người khác xem.”

Hai mắt nó dán chặt vào bên hông của mấy thiếu niên: “Không được rút kiếm ra khỏi bao, vậy xem một chút cũng không được sao?”

Thiếu niên đó ngẩng đầu nhìn trời: “A, giờ không còn sớm nữa rồi, mau đi thôi!” Y đặt tách trà xuống rồi đi, hai thiếu niên kia cũng liền đi theo.

Nó đứng bên bàn đá nhìn mấy thiếu niên kia đi xa dần, chậm chậm cúi đầu xuống, ngồi cuộn tròn dưới đất.

Ta nhìn nó, không biết phải biểu lộ thái độ thế nào.

Cho dù không làm mất lá bùa, có lẽ nó cũng sẽ không được vào sổ bởi vì tu vi của nó quá yếu so với những đệ tử khác. Không phải bởi vì nó không có tuệ căn, mà bởi vì những tâm pháp mà nó luyện không hợp với nó chút nào.

Tâm pháp cơ bản của phái Huyền Quảng là mở rồi sau đó mới dưỡng. Cũng giống như đào giếng, từng nhát xẻng một khơi gợi linh tính của đám đệ tử, rồi dẫn dắt chúng tu luyện. Nhưng đứa trẻ này lại không thích hợp với cách này, linh tính của nó như một khe núi nhỏ lưu động, trước tiên cần phải lấy tâm biến làm hồ, tích trữ nuôi dưỡng rồi theo tình thế mà dạy bảo.

Nhìn ra tu vi đặc biệt không cần quá nhiều cao thâm, theo lý mà nói đạo nhân của phái Huyền Quảng không thể không biết được.

Chỉ vì cảm thấy đứa trẻ này “góc trần tục rất sâu, nhanh nhẹn đa trí, tuệ nhưng không thuần, nó không phải là nhân tài tu đạo” chăng?

Tiểu sún rặng lặng lẽ thút thít một hồi rồi lại nhặt quyển sách công pháp cơ bản lên, chăm chỉ tiếp tục luyện. Đợi đến khi mặt trời xuống núi tây, màn đêm buông xuống, nhưng mấy thiếu niên ở chung phòng với nó vẫn chưa trở về.

Tiểu sún rặng đi mấy vòng trong sân, chạy biến đi. Mấy đại đệ tử đang tuần tra núi đi tới, kinh ngạc nói: “Sư đệ sao lại ở đây?”

Nó đáp: “Mấy sư huynh ở cùng phòng với đệ đều chưa trở về, đệ muốn đi xem thế nào.”

Mấy đại đệ tử liền cười nói: “Bọn nó đang tĩnh tọa trước điện Tổ sư đấy, ai vừa mới vào sổ cũng đều thế cả. Sư đệ mau về ngủ đi.”

Tiểu sún rặng lạnh lẽo gật đầu vâng một tiếng rồi nhường đường đi. Đợi mấy đại đệ tử đi xa rồi thì lặng lẽ chuồn đến điện Tổ sư.

Những tiểu đệ tử vừa vào sổ đều đang ngồi xếp bằng ngoài điện Tổ sư. Tiểu sún rặng núp sau thân cây xa xa nhìn, rồi cũng học theo mấy đệ tử kia, xếp tay xếp chân, khoan chân mà ngồi.

Ta không nhìn được rung nhánh cây, nhắc nhở nó một chút.

Bộ dạng lén lút nhìn trộm của nó sớm đã bị trưởng lão Đốc Trường nhìn thấy. Nhắc nhở rồi kỳ thực cũng chẳng có tác dụng gì, nó còn chưa kịp trốn mất đã thấy Đốc Trường trưởng lão đứng ngay trước mặt.

Tiểu sún rặng bị giáo huấn một trận.

Đốc Trường trưởng lão nói giọng đầy thành khẩn với nó: “Tu đạo, trước phải nuôi dưỡng tâm tính, thuận theo tự nhiên, từ từ mà vào. Vội vàng mưu lợi không phải là chính đạo. Tâm ngươi không ngay, làm sao có thể ngộ được chính đạo?”

Ta nghe mà cảm thấy quen tai vô cùng.

Hoá ra là cùng một giuộc, bất luận là tiên hay người, lý do từ chối đều thật giống nhau.

Tiểu sún rặng cúi đầu cụp tai quay về phòng, ngồi trong sân nhỏ tối đen như mực lại khóc một trận hu hu nữa.

Nửa đêm hôm nay ta làm một chuyện vô cùng vô vị. Ta dùng thuật nhiếp mộng, kéo tiểu sún rặng vào mộng cảnh, đưa cho nó một quyển sách nhỏ.

“Vi Nguyên tiểu đồng, niệm như đạo tâm thành tâm thành ý, tứ như thiên thư một quyển. Nhớ kỹ giữ kín

thiên cơ, không được để lộ cho người khác biết.”

Tiểu sún rằng mơ mơ màng màng cúi đầu nhìn quyển sách trong tay, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn ta. Ta nói xong câu này thì xoa đầu nó, rồi ẩn hình biến mất trong làn sương khói, thể hiện rõ khí phách và sự thần bí của đại tiên.

Ta cũng nghi ngờ có phải bản thân rảnh rỗi quá rồi không, bao đồng chuyện người ta vốn không phải là tính cách của ta.

Thôi đi, có thể gặp được nhau cũng xem như là duyên phận. Hơn nữa ta quả thật quá rảnh mà.

Sáng ngày thứ hai, tiểu sún rằng kia tỉnh lại phát hiện có một quyển sách nhỏ trong ổ chăn của mình, ngơ ngác chờ người ở trên giường, nghe thấy tiếng động thức dậy của mấy thiếu niên kia mới vội vàng nhét quyển sách vào trong ngực. Đợi mấy người kia đi rồi mới chạy ra sân, cẩn thận kiểm tra một vòng, sau đó chui vào một góc hẻo lánh, mở quyển sách kia ra.

Ta cảm thấy bản thân không cần phải tiếp tục xem nữa nên liền rời khỏi Huyền Quang.

6. Chương 6: 5

Ta tiếp tục làm một yêu quái vui vẻ ở đồi núi nhỏ.

Những thứ trong động, trên cây, dưới nước trong phạm vi vài trăm dặm gần đây đều tôn xưng ta là đại vương. Cả ngày ta phơi nắng nằm ngủ, biến thành người vào trong thành phố thị trấn đi loanh quanh thăm thú, đám yêu quái thỉnh thoảng có tranh chấp gì thì ta đứng ra giải quyết cho chúng. Che đậy mùi của chúng để tránh tiểu đạo sĩ, địa tiên phát hiện.

Rất thoải mái.

Ta hài lòng mà sống qua ngày, cũng không đếm ngày tháng làm gì.

Rồi lại có một ngày, trời trong xanh gió dịu dịu, ta lại nằm phơi nắng ngủ gà gật trên sườn núi. Mùi của kẻ tu đạo đến gần, ta liền biến lại thành cục đá. Hai tiểu đạo sĩ ngự kiếm đáp xuống ngay bên cạnh ta.

“Thật là một tảng đá to đầy khí phách.”

Một bàn tay vươn đến, vuốt vuốt cơ thể ta. Ta cảm thấy có chút quen thuộc.

“Sư đệ xem ra không nhớ rồi. Lúc đệ còn nhỏ có một lần chạy đi đâu mất, chính là chạy đến chỗ này. Lúc sư phụ phát hiện ra đệ, suýt chút nữa đệ bị lạnh cóng rồi.”

A, phàm nhân lớn nhanh thật đấy, thì ra là nhóc sún răng đó, không ngờ lại lớn thế này rồi.

Tướng mạo của nó so với lúc nhỏ hoàn toàn khác xa, mặt không tròn nữa, mắt cũng chẳng ngơ ngơ, tất nhiên răng cũng không còn sún. Tiểu đạo sĩ bên cạnh nó ta có thể nhận ra, chính là vị sư huynh kia của nó. Tuy có trở mã một chút nhưng vẫn có thể nhìn ra đường nét lúc bé.

Hơn nữa từ khí tức của hai người này có thể đoán ra, tu vi của Vi Nguyên đã vượt qua sư huynh của nó.

Đây đều là do công sức của lão gia nhân ta đấy.

Vi Nguyên lại vuốt vuốt ta: “Ồ? Đệ và nơi này lại có duyên thế à? Chẳng trách sao khi đệ nhìn thấy tảng đá này lại cảm thấy thân thiết lạ thường.”

Nó và sư huynh của nó ngồi xuống bên cạnh ta, uống vài ngụm nước, tán gẫu vài câu.

Từ những gì họ nói với nhau ta biết được giờ đây hai người họ đã là những đệ tử có chút địa vị trong môn phái. Lần này là xuống hạ giới diệt yêu.

Bọn họ ngồi không bao lâu thì ngự kiếm rời đi. Xem ra, đứa trẻ này có thể ở lâu dài trong sư môn rồi. Ta bất giác có chút đắc ý, đột nhiên hiểu ra tại sao Tiệm Toại lại thích thu nhận đệ tử đến vậy. Nhìn tiểu miêu do chính tay mình bồi dưỡng lớn lên, quả thật có cảm giác thoả mãn khó giải thích được.

Trên đường trở về, bọn họ lại ăn uống kể bên ta.

“Sư đệ, kỳ thực đệ có đi xem thử thì sư phụ cũng không nói gì đâu. Dù sao cũng là cha mẹ và đệ đệ ruột của đệ mà.”

“Người tu đạo đã cắt đứt quan hệ với phàm trần, đệ không còn liên hệ gì với họ nữa cả.”

“Tuy nói như thế...à, chuyện gia đình đệ ta không tiện nhiều lời. Mau trở về sư môn báo cáo thôi.”

.....

Tối hôm ấy ta lại cảm thấy khí tức quen thuộc đang lại gần, liền biến lại thành tảng đá to nằm trên sườn núi.

Lần này chỉ có một mình Vi Nguyên. Nó lấy ra một cái bình dẹt dẹt, rút nút ra, mùi hương của rượu từ trong bình toả ra, đổ xuống người ta.

“Thạch huynh, nghe nói lúc nhỏ tôi đã từng mượn chỗ bên cạnh huynh. Đây là rượu ngon tôi mang từ dưới núi lên, coi như để tạ ơn huynh.”

Nhóc con xắc láo kia, tuổi của bốn toạ lớn hơn người nhiều đến mức đếm không xuể luôn đấy, còn truyền pháp thuật căn bản cho người nữa kia. Không bắt người đập đầu thì thôi, còn dám nói ra chữ huynh à.

Quên đi, ta không tính toán làm gì.

Nó ngồi xuống bên cạnh ta, giơ cái bình dẹt đó lên, lặng lẽ nuốt xuống từng ngụm một.

Một hồi lâu sau nó bỗng nói: “Thạch huynh, huynh biết không, cha tôi qua đời rồi.”

Tất nhiên ta không thể trả lời.

Qua một lúc nữa nó lại nói tiếp: “Ông ấy qua đời rồi, tôi không thể đến lay một cái, cũng không thể đến thăm ông ấy. Kỳ thực tôi cũng không nhớ rõ tướng mạo ông ấy thế nào. Ông ấy qua đời rồi, tôi cũng chẳng buồn bã gì, đây có phải là trời sinh tính lạnh lùng bạc bẽo không?”

Tất nhiên ta vẫn tiếp tục im lặng.

Nó lại uống tiếp mấy ngụm rượu, rồi nói: “Kỳ thực, tôi rất rất muốn gặp mẹ mình nhưng tôi đã không làm thế. Tôi biết bà ấy không muốn nhìn thấy tôi. Tôi là người xuất gia tu đạo, chẳng khác nào đã chết rồi vậy. Vẫn còn bận lòng nhiều thứ thế này có phải bụi trần của tôi vẫn chưa hết?”

Sau đó nó chẳng nói gì nữa, tiếp tục uống rượu. Ta ngồi im bất động, mặc cho nó cầm bình rượu rộng dựa vào người ta. Đợi đến khi trời sắp sáng mới giẫm sương bạc mà rời đi.

Thỉnh thoảng ta lại xuống trần lượn mấy vòng, đa số chuyện phàm gian đều biết cả. Ta đã nghe nói, hoàng đế băng hà, đệ đệ của Vi Nguyên lên ngôi hoàng đế. Mẹ nó sớm đã trở thành hoàng hậu, hiện nay đã là thái hậu.

Theo lý mà nói, tuy Vi Nguyên đã xuất gia tu đạo, nhưng mấy cái phong hào đường phố kiểu như hộ quốc chân nhân gì đó cũng nên ban tặng một, hai cái.

Nhưng xem ra hình như không có rồi.

Sau này cũng không có.

Chỉ vờ như không có người này vậy.

Ta không nhận được lại đi đến phái Huyền Quang.

Phái Huyền Quang chẳng thay đổi gì cả. Nhóm tiểu đạo đồng của Vi Nguyên đã trưởng thành hết cả, lại tiếp tục có một nhóm tiểu đạo đồng khác nối tiếp, há cái răng sún vui vẻ chạy khắp nơi.

Địa vị của Vi Nguyên không giống với lúc còn nhỏ nữa, không hề thua kém gì đám sư huynh sư đệ. Thường có người chủ động đến nói chuyện với nó hoặc thảo luận đạo pháp. Ánh mắt của đám tiểu đệ tử nhìn nó đầy vẻ ngưỡng mộ. Có bản lĩnh rồi, tự khắc sẽ được vây quanh. Cho dù là môn phái tu tiên cũng không thể tránh được quy tắc trần tục này. Nhưng nó lúc này lại hoàn toàn khác với hồi nhỏ, bộ dạng không thích người khác sếp lại gần. Ta đi theo nó hai ngày, chẳng thấy nó nói câu nào. Trời chưa sáng đã dậy, ngồi thiền nửa canh giờ, đến điện Sư tổ ứng mào, ban ngày đọc kinh luyện công, sau khi trời tối lại tiếp tục ngồi thiền, đến giờ thì đi ngủ. Lần nọ ta đang đứng ở đầu giường, đột nhiên nó mở mắt bật người dậy, dọa ta một cái hết hồn. Ta còn nghĩ nó có thể thấy mình, kết quả nó lại lập tức nằm xuống nhắm mắt ngủ rồi.

Thì ra là nó nằm mơ thấy ác mộng.

Có lẽ chuyện cha mẹ vẫn còn chất chứa trong lòng nó chăng.

Vượt ngoài suy đoán của ta là chiều hôm sau nó lại rút ra một quyển kinh tìm chỗ yên tĩnh ngồi đọc. Sư huynh Trường Trần của nó đi đến vỗ vai nó: “Sư đệ, người tu đạo chúng ta, trời sinh trần duyên bạc bẽo, không nên để nó trói buộc.”

Nó đáp: “Đa tạ sư huynh, đệ sớm đã không còn nghĩ nhiều nữa.”

Trường Trần nhíu mày: “Nếu quả thật là thế sao đệ còn nói với sư phụ muốn bế quan?”

Phàm nhân tu đạo, cách thức khác nhau, tu đan, tu khí, tu thanh, tu tục...vô cùng đa dạng. Phái Huyền Quang là tu tùy thường, hay còn gọi tu tự nhiên, tùy tự nhiên mà ngộ đạo pháp, cũng xem như là kiểu tu pháp mượn phàm khí. Nhưng bế quan là khổ tu của thanh tu, người tu tùy thường khi đến cảnh giới khá cao mới phải bế quan. Còn với mức tu vi của Vi Nguyên và Trường Trần vốn không cần phải làm thế.

Vi Nguyên đóng quyển sách lại: “Tư chất đệ bình thường, không phải là nhân tài tu đạo. Chỉ vì may mắn mới luyện được vi mô. Gần đây gặp phải quan ải, không có cách nào đột phá được cho nên mới cầu xin sư phụ cho nhập quan.”

Trường Trần nhíu mày nhìn nó hồi lâu, thở dài nói: “Cũng được, tùy đệ vậy!”

Ngày hôm sau, Vi Nguyên đã nhập quan. Tắm rửa xong xuôi, thay sang bộ bào màu trắng, ở điện Sư tổ lễ bái xong xuôi liền bước vào thạch môn.

Chúng đồng môn tiến nó vào trong quan, thạch môn đóng lại, một đệ tử chưa xót nói: “Sau khi Vi Nguyên sư đệ xuất quan, nói không chừng sẽ đập thái vân, cười cầu vòng phi thăng ngay.”

Trưởng môn và vài trưởng lão không nói lời nào. Lát sau, trưởng môn mới thở dài nói: “Trần căn sâu nặng, cố chấp cũng vô ích.”

Ta không đồng ý chút nào. Trần căn ai mà chẳng có, nếu không có thì đã trực tiếp thành tiên luôn rồi, hà tất gì cần phải tu nữa? Tu đạo, bản thân đã là một kiểu cố chấp. Cảnh giới của đứa trẻ này đã là tốt nhất ở cái đỉnh núi nhỏ này rồi, lão lỗ mũi trâu kia còn bắt bẻ, làm như có thể nhìn thấu tương lai không bằng.

Bốn toạ còn không dám đoán định tương lai, chẳng lẽ người mạnh hơn ta sao?

Ta bay vào trong thạch môn. Vi Nguyên đang ngồi thiền bên cạnh hàn đàm. Ta lại tạo ra cảnh mộng kéo nó vào trong. Xuất hiện giữa đám sương khói lượn lờ đó, lại nhét cho nó quyển sổ nhỏ và một bình thuốc.

Nó ngẩn ngơ trong cảnh mộng, bộ dạng ngốc nghếch rất giống hồi nhỏ.

Ta khoanh tay nhìn nó: “Những chuyện của người bốn toạ đều biết cả. Không cần quá hà khắc với bản thân, tùy tâm người tự ngộ.”

Nó nhìn ta chăm chú: “Các hạ là ai, sao lại nhiều lần ban sách chỉ dẫn?”

Ta cười nhàn nhạt: “Cứ xem như người với ta có duyên đi. Nhớ kỹ, mỗi lần tu xong một chương trong sách là phải uống một viên thuốc, đừng uống nhiều quá.” Nói xong lại tạo sương dày, trốn ra khỏi cảnh mộng.

Lão lỗ mũi trâu, sau khi đứa trẻ này xuất quan, nếu không phải là đệ nhất cao thủ từ trước đến nay của phái Huyền Quảng, bốn toạ sẽ theo họ của ông!

Nhưng ta hoàn toàn chẳng ngờ được, lão tiểu tử trưởng môn của phái Huyền Quảng đúng là có mồm quạ đen.

Ngày nọ, ta đang đánh cờ với Điều Vương ở trên ngọn núi nhỏ. Một đạo lưu quang từ phái Huyền Quảng lướt đến. Trong chớp lát đã lướt qua đầu bọn ta.

Điều Vương nhảy dựng lên, đột nhiên biến sắc: “Từ khi nào phái Huyền Quảng lại có người có tu vi như thể này thể?”

Ta nhận ra thân ảnh đó, cũng ngạc nhiên. Lần này Vi Nguyên bế quan vốn là hai mươi năm, hiện tại còn chưa mười năm sao nó lại chui ra rồi?

Tối đó, khí tức quen thuộc lại đến gần. Ta lại hoá thành tảng đá nằm trên núi. Vì Nguyên lại mang theo bình rượu đến bên cạnh ta.

Nó ngồi rất lâu rồi mới nâng bình rượu lên uống mấy ngụm, mở miệng nói: “Mẹ tôi mất rồi. Tôi đứng ở đó...ở trên cây bên ngoài nhìn bà. Đến một câu bà cũng chẳng nhắc đến tôi...”

Tất nhiên ta im lặng rồi.

Rồi lại rất lâu sau, nó lại nói: “Sự phụ nói trần căn của tôi rất nặng, trần căn của tôi lần này xem như đứt hẳn rồi nhỉ...”

Khí tức của nó có chút khang khác.

Giống như có dấu hiệu kinh mạch đứt đoạn, tẩu hoả nhập ma vậy. Nhất định là trong lúc tu luyện đột nhiên cảm ứng việc mẹ ruột sắp qua đời, bất chấp bản thân cưỡng ép phá quan mà ra nên bị phản lại, rồi lại thêm tâm trạng không ổn định, dẫn đến tổn thương tâm mạch.

Thật chẳng ngờ, nó lại có chấp niệm sâu nặng đến thế với huyết mạch ruột thịt.

Ta là cục đá trời sinh đất dưỡng, không thể nào hiểu được cảm xúc này của phàm nhân. Ta chỉ biết rằng, hiện tại nó đang trong tình cảnh nguy hiểm, nhưng chừng như bản thân nó không hề nhận ra.

Ta quyết định thật nhanh, biến lại hình người, một chương trong tích tắc đánh ngất nó.

Sau khi nó nằm ngay ngắn, ta bắt đầu giúp nó thuận khí.

Ồ, đứa trẻ này rõ ràng rất có thiên phú. Tu vi đã vượt qua cả dự tính của ta.

Ta tiêu hao không ít pháp lực mới hồi phục lại được kinh mạch sắp đứt của nó, khai thông quy thuận nội lực cho nó, rồi lại tiện tay ổn định thần nguyên cho nó luôn.

Sau khi đại công cáo thành, ta điều tức khí tiết thở ra chậm chậm. Vì Nguyên đột nhiên mở tròng hai mắt ra.

Ta giật mình, theo lý mà nói thì nó không thể tỉnh lại ngay, chẳng lẽ đứa trẻ này quả thật có tiềm năng nào đó mà ta không phát hiện ra à?

Nó nhìn ta chằm chằm, ta an tĩnh không loạn, cho nỗi sương mù lên, nhìn vào hai mắt nó, nhàn nhạt nói: “Tiểu bằng hữu, lại gặp nhau rồi.”

Người đang nằm mơ, người đang nằm mơ, người đang nằm mơ, người đang nằm mơ...

Nó khàn giọng mở miệng hỏi: “Rốt cuộc các hạ là ai?”

Ta cười trằng dài đáp: “Bổn toạ tung hoành trời đất, không tên không họ.”

Nó lại hỏi: “Tại sao lại nhiều lần gặp tôi? Rốt cuộc tôi với các hạ có duyên phận thế nào?”

Ta cười đầy thâm sâu, không nói, trong lòng bắt đầu đếm: Một, hai...

Vừa đếm tới ba, mí mắt nó đã sụp xuống rồi lại lăn ra ngủ.

Ta cúi đầu xuống bên tai nó, thì thầm nói: “Sau giấc mộng này, tất cả chuyện lúc này người không nhớ gì cả.”

Sáng sớm ngày hôm sau, nó tỉnh dậy từ giấc ngủ say, quả nhiên là đáng vẻ chẳng nhớ gì hết. Nó dụi dụi mắt nhìn xung quanh, đứng dậy, vỗ vỗ ta.

“Thạch huynh, đã làm phiền huynh cả đêm rồi, đa tạ. Không biết tại sao mỗi khi trong lòng tôi hỗn loạn là chỉ muốn đến nơi này, chẳng lẽ...”

Đột nhiên nó ngừng lại.

Ta không nhịn được khẽ rùng mình.

May mắn thay một hồi sau nó lại nói: “Thạch huynh, tạm biệt.” Rồi vội vàng rời đi.

Ta thở ra một hơi nhẹ nhõm.

7. Chương 7: 6

Kể từ lần đó, số lần Vi Nguyên đến ngọn núi nhỏ này ngày càng thường xuyên hơn.

“Thạch huynh, tôi phải xuống núi làm chút việc, nên đặc biệt đến thăm huynh đây.”

“Thạch huynh, tôi về rồi này, huynh vẫn ổn chứ?”

“Thạch huynh, gần đây tôi rất ít khi nhớ lại chuyện lúc trước, mà cho dù có nghĩ cũng giống như đang nghĩ tới chuyện của người khác vậy. Thế này có tính là đã buông bỏ mọi thứ rồi không?”

“Thạch huynh, có thể ở lĩnh vực được lý tôi thực sự chẳng có thiên phú gì cả. Mấy ngày này tôi làm nổ mười cái được đỉnh rồi đấy, đoán chừng Tam sư bá sẽ không cho tôi bước vào Tri Lan cốc nữa đâu.”

“Thạch huynh, tôi vừa mới học một khúc sáo, trình độ kém cỏi, huynh đừng cười nhé.”

.....

Chừng như sau khi trở thành đệ tử có chút địa vị thì sư môn cũng không ràng buộc nhiều nữa, đến hay đi đều khá thoải mái chẳng. Còn thường xuyên đến ngay lúc ta đang cùng đám bạn yêu quái uống rượu đánh cờ, giải quyết tranh chấp. Thậm chí có bữa còn ngay lúc hai muội muội hồ tinh mang nét sơn mị đang đưa tình đẩy ý với ta mà đến. Làm ta không thể không vứt hết tất cả mọi thứ trong tay, chạy thực mạng đến chỗ sườn núi biến lại thành cục đá. Do đó mà bị chê cười không ít.

“Lão Thanh, chẳng phải ngươi không thích dính dáng đến chữ tiên hay sao? Tên tiểu đạo sĩ đó là thế nào vậy?”

“Nghe nói tên tiểu đạo sĩ đó từ bé đã thu ngươi làm sủng yêu, xem ra là thật nhỉ? Có muốn huynh đệ giúp ngươi giải quyết không?”

“Ha ha, tên tiểu đạo sĩ này cũng chỉ là người phàm bình thường, làm sao có thể xoay Thanh Hồi lão đệ vòng vòng như để được chứ?”

“Thanh ca ca, huynh đáng ghét chết đi được, người ta không thèm quan tâm huynh nữa đâu!”

.....

Ày, ta cũng buồn bực muốn chết đây, chuyện này đến khi nào mới kết thúc đây?

Nhưng mà, khúc nhạc nó thối hay vô cùng, nghe nó thối sáo, nằm sưởi nắng, vừa hay có thể đánh một giấc.

Trường Trần thỉnh thoảng sẽ lại tìm nó.

“Sư đệ, sư phụ có việc, mau quay về thôi, sao lúc nào đệ cũng đến chỗ này vậy?”

Nó cũng không trả lời, chỉ cười rồi đứng lên, theo Trường Trần trở về, còn không quên nói với ta một tiếng: “Thạch huynh, tạm biệt.”

Trường Trần luôn trưng ra vẻ mặt khở não: “Chỉ là tảng đá. Sư đệ à, đệ đừng cứ dính líu tới mấy thứ tầm thường.”

Hử, cứ nhiên lại nói bốn toạ là thứ tầm thường? Thôi đi, kẻ không biết không có tội.

Ngày tháng cứ thế trôi qua vèo vèo. Mấy chục năm sau, đệ đệ của Vi Nguyên băng hà, lúc băng hà đã là một ông già râu tóc bạc phơ. Mấy hoàng tử của hắn cũng đã bạc quá nửa đầu râu ria xồm xoàm, sau khi người cần ta ta cần người tranh giành một chập thì cũng có đứa lên ngôi vua.

Đối với việc này Vi Nguyên chẳng thấy sao cả, có lẽ nó đã thông suốt rồi. Lúc đến chỗ ta còn không nhắc đến mấy chuyện này, chỉ kể mấy chuyện tinh linh vụn vặt mà thôi.

Nó vẫn mang hình dáng của một thiếu niên hai mấy tuổi, trong sư môn cũng chỉ là một đại đệ tử. Tiên đạo và tục đạo, khác biệt ngày một rõ ràng hơn.

Ta không biết đám trưởng lão ở phái Huyền Quang có còn nói Vi Nguyên không phải là nhân tài tu tiên hay không. Trong đám đệ tử đồng vai phải lứa, nó đã là đứa có tu vi cao nhất rồi. Luận bàn với hữu phái, xuống hạ giới diệt yêu, đều thường cho nó dẫn đầu. Nó nắm vững những bí quyết của tiên pháp, tâm giới cũng đã khai thông, không cần ta phải giúp đỡ gì nữa.

Đôi khi, ta vừa ngủ gà gật vừa nghe khúc sáo, trong lúc mơ hồ mà nghĩ, có thể ta sẽ nhìn thấy nó tiến bộ, từng bước từng bước tiến về phía trước cho đến ngày phi thăng thành tiên luôn nhỉ.

Không biết khi nó thành tiên sẽ có hình dáng thế nào đây?

Vừa nghĩ tới tiên, gương mặt của Tiệm Toại từ một góc nào đó trong ý thức ta nhảy ra.

Lúc đó, y đứng trước mặt ta, mang bộ dáng siêu phàm thoát tục.

“Này đá, có muốn cùng ta tu tiên không?”

Ta rùng mình một cái. Buổi tối vội vã leo lên núi Tùng Vân, báo mộng cho Vi Nguyên.

Rất lâu rồi không đến đây, đường cũng có chút lạ lẫm. Vi Nguyên vẫn ở trong tiểu viện nhỏ đó, nhưng do địa vị đã cao nên tiểu viện chỉ có mình nó ở mà thôi.

Ta lôi Vi Nguyên vào trong mộng cảnh, tình ý sâu xa nói với nó: “Nhớ kỹ, nếu có một ngày người thành tiên rồi, ngàn vạn lần không được biến thành cái thứ ăn nói lung tung nghe chưa, phải thành thật, đừng lừa dối yêu quái tâm tính đơn giản đã tu tiên với người.”

Gương mặt nó đầy vẻ hoang mang nhìn ta: “Các hạ nhiều lần lôi tôi vào mộng, tại sao lại không chịu nói tiên hiệu cho tôi biết?”

Ta nói: “Ta không có tiên hiệu.”

Ta vốn sợ nói ra sự thật sẽ làm dao động tâm cảnh của nó, nhưng do dự một hồi vẫn quyết định nói ra lời thật.

“Bổn toạ không phải tiên.”

Thần sắc của nó chùng như chẳng thay đổi.

Ừm, định lực không tồi.

Không phải tiên, vậy thì là gì. Tự bản thân nó có thể tưởng tượng ra. Nếu không phải kẻ ngốc, có thể đoán ra được.

Ta cố ý toả ra một làn khói đen, đưa thêm lời gợi ý.

“Người không cần hoảng sợ, bổn toạ tuyệt đối không có ác ý với người. Chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi. Sách quý linh đan đưa người đều là của chính đạo tiên gia. Người cứ tiếp tục tu thì việc thành tiên sẽ không còn là vấn đề nữa. Chỉ cần nhớ kỹ, nhất định không được làm tiên đi lừa người.”

Ta bỗng bệnh rồi đi. Lát sau Vi Nguyên lại mò đến sườn núi nhỏ, vẫn cứ như ngày thường, cũng không nhắc đến giấc mơ lúc này.

Ngày nọ, nó lại đến sườn núi nhỏ, sau khi thổi một khúc sáo thì đột nhiên nói: “Thạch huynh, huynh cũng nên có một cái tên nhỉ?”

Hử?

Nó đưa tay xoa xoa người ta, trầm ngâm: “*Ban bác thanh đài, hồi thác thạch văn*[1], Thanh Hôi.”

Ta sợ run cả người.

Không thể nào đâu! Chuyện này sao có thể! Nó sao có thể nói ra được hai chữ này chứ!

Trên đời này có bao nhiêu chữ? Sao nó có thể trùng hợp chọn ra hai chữ này, thứ tự còn giống y đúc nữa chứ!

Ta nhớ lại nhiều năm về trước, cái lá bùa đó, khẩu quyết đó...

Xem ra vẫn chưa hoàn toàn xoá đi, ta chỉ xoá trí nhớ của nó, nhưng hai chữ này đã bị câu chú hoà vào máu thịt nó, có lẽ không thể hoàn toàn bỏ đi được.

Mặc dù không có khả năng nhưng lỡ như nhớ lại thì...

Ta cẩn thận tiếp tục nằm đó. Nó nói xong câu này cũng chỉ cười cười, rồi ngồi xuống y như thường ngày.

Đợi nó đi rồi, ta suy tư một lát, đưa ra một quyết định.

Lần sau đợi khi nó đến, trên sườn núi này sẽ không có thân hình sừng sững của bốn toạ nữa, chỉ có một mảnh khô cằn, một vùng đá vụn.

Hùng Vương, bạn tốt của ta biến thành một tiểu phụ, đứng gần đây có trách nhiệm giải thích tình hình.

“Đạo trưởng đứng đây làm gì thế? Ấy...cục đá này mấy hôm trước bị sét đánh vỡ tung rồi, thật đáng tiếc...xem ra dù có là đá núi cũng khó thoát khỏi số trời.”

Ta ẩn thân đứng gần đây, nhìn nó trầm mặc đứng đó, không động đậy gì, còn giống tảng đá hơn cả ta nữa.

Mãi cho đến sáng ngày hôm sau nó mới chịu động đậy, xoay người một cái. Tuy ta đang ẩn thân nhưng cũng bất giác đứng nấp sau thân cây.

Nó không làm gì nhiều nữa, ngự kiếm rời đi.

Ta thở phào một hơi nhẹ nhõm. Kể từ hôm nay vậy là không cần phải trải qua ngày tháng biến hình đi biến hình lại rồi.

Không biết tại sao, đột nhiên lại có cảm giác hụt hẫng trống rỗng. Nghĩ lại có lẽ thói quen ngày trước đã trở thành điều tự nhiên nên khi thay đổi tất có chút không thích ứng kịp.

[1] Loang lỗ rêu xanh, đan cài nếp đá.

8. Chương 8: 7

Nhưng điều mà ta không ngờ đến là nó vẫn cứ tiếp tục đến đây.

Lúc cảm ứng thấy khí tức quen thuộc, ta giật cả mình, ẩn thân đi xem quả nhiên là nó.

Nhưng lại không giống như khi trước, nó chẳng nói chẳng rằng, chỉ đứng ở chỗ cũ một lúc hoặc ngồi một chốc rồi lại trầm mặc rời đi.

Xem ra nó thật sự rất thích nơi này.

Thôi, không phải là chuyện của ta nữa.

Lại một quãng thời gian nữa trôi đi, phạm gian có biến. Bắt đầu có chiến tranh, chừng như muốn thay triều đổi đại rồi.

Cũng giống như con người có sinh lão bệnh tử, một triều đại cũng có mệnh số của nó, mệnh số đã tận thì có cái mới thay thế. Đây là quy tắc của tục thế, ai cũng tránh không được.

Nhưng có một ngày, Vi Nguyên đến sườn núi nhỏ này, ta luôn cảm thấy nó rất khác so với thường ngày.

Lông mày nó cứ nhíu lại. Mặc dù từ hồi sau khi ta biến mất, nó đến cũng chẳng cười nói gì nhưng thần sắc chưa từng nghiêm trọng như thế này bao giờ.

Ta không nhận được đi dò la một chút. Hoá ra người nhà Vi Nguyên trước nay luôn nhớ đến nó nhưng chỉ giả vờ đã quên đi. Đợi khi tường cao nơi hoàng cung sụp đổ thì đột nhiên nhớ ra, còn có một vị cao nhân tu đạo này.

Một thiếu niên gọi Vi Nguyên là ông, đi một bước đạp đầu một cái lên núi Tùng Vân, quỳ gối ở ngoài đại môn của phái Huyền Quang.

Vi Nguyên không gặp, nhưng thiếu niên này rất cứng đầu, bị khiêng xuống núi thì lại tiếp tục leo lên.

Cuối cùng Vi Nguyên cũng đành phải xuất hiện: “Ta đã là người tu đạo, sớm đã đoạn tuyệt trần duyên, không liên quan gì đến trần thế và người nữa, người đi về đi.”

Thiếu niên môi khô khốc run rẩy nói: “Con cháu vô năng, vốn không nên quấy rầy thanh tu của tăng tổ gia gia nhưng trên đời này, ngoài tăng tổ gia gia ra con đã không còn ai để cầu cứu nữa rồi. Nếu tăng tổ gia gia không cứu, thì con chỉ có một con đường chết mà thôi, vậy thì thà chết ở đây luôn vậy.”

Vi Nguyên nhíu mày cup mắt nhìn con người cực kỳ gầy yếu trước mắt, thiếu niên thoi thóp kia không nói gì nữa.

Ta ẩn thân đứng bên nhìn cảnh tượng này, có một dự cảm không lành.

Thiếu niên không cầm cự được bao lâu thì lảo đảo ngã xuống. Đám người xung quanh vừa định tiến lên đỡ hắn dậy thì Vi Nguyên đã chậm chậm ngồi xuống, bế hắn lên.

Cái ôm này của nó, không chỉ là ôm đứa trẻ kia, mà còn là nhốt lại cả trần tâm của nó.

Trường Trần nói: “Sư đệ, đệ đừng hồ đồ! Việc này...”

Nó thở dài, chặn đứng câu nói của Trường Trần: “Sư huynh, đệ hiểu cả, nhưng đây là số mệnh của đệ.”

Nó bế thiếu niên kia vào tiểu viện của mình, khoá cửa viện lại, đặt lên trên giường. Nhân lúc nó đang túc trực bên giường, xung quanh không có ai, ta dùng phương pháp mạnh bạo làm nó ngất đi, rồi lúi vào cảnh mộng.

“Thế gian này không có cái gọi là số mệnh đã định. Người tu đạo càng có lòng nghịch mệnh! Giống như người, nhiều người nói người không có tài năng tu đạo, nhưng nhờ bốn toạ chỉ điểm, tu vi không phải rất cao hay sao?”

Nó nhìn ta, không trả lời. Toàn cảnh mộng đột nhiên rung lắc, ta còn chưa kịp cố định lại thì cảnh mộng đã sụp đổ. Nó mở hai mắt ra, chỉnh lại góc chăn cho thiếu niên kia.

Thiếu niên giương tay ra khỏi chăn, túm lấy tay áo nó.

Nó gỡ tay thiếu niên ra đặt lại trong chăn: “Cháu có muốn ở lại đây cùng ta tu đạo không?”

Ánh mắt thiếu niên kia mở ra, hai con ngươi trong vắt vô cùng kiên định: “Nếu như thiên hạ thái bình, con không tiếc hoàng vị nhưng giờ phút này, trẫm không thể bỏ.”

Nó khẽ gật đầu: “Ngủ một giấc ngon đi, ngày mai ta sẽ xuống núi với con.”

Ngu xuẩn vô cùng! Không thể nói lý!

Ta không chịu được nữa liền quay về ngọn núi của mình. Có nghĩ đến kết quả của chuyện này thế nào đi nữa cũng chỉ thấy hai chữ “muốn chết”.

Ngu! Ngu! Ngu!

Đến tột cùng ta cũng chẳng hiểu nổi bọn phạm nhân, cũng chẳng hiểu cái sự cố chấp quá ư vi diệu đó luôn.

Ta dứt khoát không quản không hỏi nữa, cũng chẳng đợi trên núi, cả ngày vào thành giải sầu.

Trong thành có chút tin tức, lười nghe cũng tự mình dạt đến.

Có vẻ như Vi Nguyên xuống núi với thiếu niên kia đã giúp y gỡ gạc hai phần cục diện. Nhất thời nó trở thành nhân vật to lớn nổi bật nhất ở trần thế. Được đồn thổi là vô cùng kì diệu, cũng bị nói là yêu quái tà đạo.

Nhưng cuối cùng nó không phải là thần tiên, cũng không phải yêu, chỉ là kẻ tu được vài đạo phép, biết bày binh bố trận, cười được gió, nhưng lại không có khả năng biến đậu thành binh, cũng không thể hô mưa gọi gió. Cho dù có bản lĩnh này, đại cục trước mắt cũng không có cách nào cứu vãn nổi.

Cái gì nên sụp đổ thì sẽ sụp đổ, đã không có thì vẫn sẽ không có.

Người tu đạo không được dính líu tới tục thế, là bởi họ đã thoát khỏi tục thường, không thuộc về cũng không đồng đạo với phạm tục. Vi Nguyên tham gia vào chiến trận, không thể thay đổi cục diện nhưng vì nó mà những người không nên chết đã chết, những thứ không nên bị huỷ đã huỷ. Nhiều thứ chất nổi, tạo nên nghiệp chướng quá nhiều, khó mà tưởng tượng nổi.

Đến yêu ma cũng không dám ngông cuồng quản chuyện thế tục chính là vì sợ tội nghiệp phản lại. Kết quả tạo ra đều là kiếp số, nhất định phải gánh lấy.

Tục thế còn chưa qua tháng mười, trời đã lạnh cóng, đổ xuống một trận tuyết.

Ta luôn có cảm giác không tốt, đứng ngồi không yên, liền tìm vị trí của Vi Nguyên rồi vội vã đi đến đó.

Vừa hay lại nhìn thấy kết cục.

Giữa đồng tuyết nhầy nhụa rải rác toàn xác người. Vi Nguyên đang đẩy thiếu niên mình bảo vệ trong lòng ra về phía một người, chính là Trường Trần.

“Sư huynh, đa tạ...nhưng người tu đạo không thể tham gia vào việc phạm gian, hơn nữa bây giờ đã lực bất tòng tâm rồi. Chỉ mong sư huynh đưa nó về sư môn, nhờ sư phụ cứu lấy tính mạng nó, cũng giống như ngày đó đã cứu đệ vậy.” Nói rồi nhất kiếm quay người đi, nghênh đón binh lính đang đánh tới từ đằng xa.

Loạn tiễn bay lá tả. Trường Trần hét lên thất thanh một tiếng sư đệ, biết rằng không thể cứu được Vi

Nguyên đành phải đem thiêu niên kia nự kiếm rời đi.

Kỳ thực thiêu niên kia đã chết rồi.

Vi Nguyên đã điểm chút pháp thuật lên người hắn, nhìn thì có vẻ vẫn còn thở. Cũng là vì muốn lừa Trường Trần rời đi, ngoài ra còn muốn đứa trẻ đó được toàn thân yên nghỉ.

Ta vung tay áo, hất tung đám cung tên đó, bắt lấy Vi Nguyên cười mây bay đi.

Ta không biết phải đem nó đi đâu, đành thả nó xuống sườn núi không người. Nó vẫn nhìn chăm chăm vào ta, ta cứ nghĩ nó không có phản ứng gì, chẳng ngờ nó lại tóm lấy tay áo ta: “Thanh Hồi, xin lỗi.”

Ta giật mình.

“Thanh Hồi...xin lỗi...tôi đã không nghe lời huynh.”

Ta đứng đấy, đột nhiên lại cảm thấy, nếu như ta có trái tim thì có lẽ ở vị trí có trái tim ấy sẽ thủng một lỗ, và gió tuyết cứ thế ù ù thổi qua.

Nó bắt đầu ho, nói từng câu đứt đoạn: “Thanh Hồi...huynh có biết không...thực ra năm đó, đám lửa muốn thiêu chết tôi...chính là do mẹ tôi bảo người làm...kẻ phóng lửa chính là người thân cận của bà ấy...tôi đã nhìn thấy...hắn tưởng tôi chết rồi, còn nói với tôi...còn nói với tôi rằng...oan có đầu nợ có chủ...coi như đây là báo ơn sinh thành tôi mà cứu lấy tiền đồ của mẹ tôi...”

Sau đó, lại chính đứa chất của đệ đệ do chính người mẹ muốn thiêu chết nó bảo nó cứu lấy một mạng vô nghĩa sao?

Ta thật không hiểu nổi người phạm.

“...Kỳ thực chuyện này tôi luôn nhớ cả...tôi chỉ giả vờ bản thân đã quên...nhưng tôi luôn nhớ...cho đến khi tôi nhìn thấy đứa trẻ đó, tôi biết, đây là số mệnh của tôi, là kết thúc của tôi. Sự phụ nói rất đúng, trần tâm của tôi quá nặng, vốn không nên tu đạo...”

Ta cứ để nó nói tiếp.

Nó nên nói ra hết tất cả, chỉ có nói ra hết mới có thể thật sự buông bỏ.

“...lúc tôi nhìn thấy đứa trẻ này...cũng giống như tôi của năm đó vậy. Mong có ai đó lại cứu tôi, mong có ai đó lại kéo tôi một cái, đừng vứt bỏ tôi đi...tôi biết, tất sẽ có kết quả này...nhưng tôi không thể không giúp nó...”

“Thanh Hồi...cảm ơn...vì có huynh mà ở thế gian này, tôi không chỉ có một mình.”

Kinh mạch toàn thân nó đã đứt, đạo hạnh mất sạch, chỉ còn giữ lại chút khí tức cuối cùng.

Đây là báo ứng của việc phản thiên.

Khí tức này mà đứt cũng là lúc thân nát hồn tan.

Ta cảm thấy những lời chất chứa trong lòng nó nhiều năm nay đã nói ra hết cả. Thấy mắt nó dần khép lại ta liền bắt lấy linh nguyên của mình nhét vào trong miệng nó.

Không có sự lựa chọn khác, không có thời gian để suy nghĩ hay nói năng dài dòng. Cũng chẳng có thời gian để hỏi nhiều. Rốt cuộc từ khi nào nó đã bắt đầu nhớ lại những chuyện lúc nhỏ, nhận ra ta.

Tại sao lại làm như vậy? Chẳng vì sao cả.

Mấy ngàn năm trước, ta đi theo Tiệm Toại, rời khỏi sườn núi nhỏ nơi ta sinh ra, hỏi y câu hỏi đầu tiên.

Sau khi tôi thành tiên rồi, liệu có thể làm cho người chết sống lại không?

Tiệm Toại trả lời: “Tất nhiên không được. Tiên gia phải thuận theo thiên đạo. Những chuyện đã định không thể thay đổi.”

Ta không hiểu: “Vậy sao lại phải làm tiên?”

Tiệm Toại nhìn ta thật sâu, lắc đầu nói: “Thanh Hồi, nếu như có ý nghĩ này thì quả thật ngươi không thể thành tiên đâu.”

Cho nên ta thích hợp làm yêu quái hơn.

9. Chương 9: Kết I – Bản Tạp Chí

Đây là cái kết thứ nhất đăng trên tạp chí. Kỳ thực đây không phải là cái kết tôi nghĩ đến khi bắt đầu viết câu chuyện này. Nhưng mà cái kết kia có phần rối rắm, không rõ nhân vật chính cho nên đã quyết định lấy cái kết này.

Lại mắc phải sai lầm giống “Giang sơn có bao năm” rồi.

Nếu ai thích cái kết này thì đừng đọc cái kết sau nhé.

(Lời tác giả)

“Quá tốt rồi Thanh Hồi, cuối cùng ngươi cũng thành tiên rồi!”

Ta giật mình, mở bừng hai mắt ra. Đang đứng trước mặt ta chính là Tiệm Toại. Gương mặt tươi cười của y như một đoá hoa, đáng vẻ vô cùng vui vẻ.

Ta mờ mịt, ngạc nhiên, kinh hãi.

Ta nhìn xung quanh, nơi này hình như là...tiên phủ của Tiệm Toại...

Vậy...

Tiệm Toại phất tay một cái, một tấm gương bỗng xuất hiện trước mặt ta: “Nào, nhìn kỹ một cái đi nào.”

Ta nheo mắt lại, nhìn thật kỹ.

Ừm, người ở trong gương kia vẫn là bốn toạ. Phong thái như cũ, hào phóng như xưa.

Vẫn cứ anh tuấn như vậy!

Tiệm Toại phấn khởi hỏi: “Nhìn không ra à? Phản ứng được chưa đấy? Đây là bản nguyên kính, người ở trong gương chính là như thế này đấy!”

Không như thế này thì như thế nào?

“Thanh Hồi, ngươi không phải là tảng đá nữa rồi!”

A, bản nguyên kính, soi bản nguyên, ở trong kính ta vốn nên là cục đá mới phải.

Ta lăn lông lốc trở mình dậy.

Sao ta lại không phải là tảng đá? Rốt cuộc...

Tiệm Toại xoa xoa tay: “Thanh Hồi à, người từ bỏ phàm thai quả thật không dễ dàng gì. May mà ta tính toán đúng. Nhưng chẳng ngờ người lại có thể quên mình vì người khác như vậy. Linh nguyên thứ này rất quan trọng, bất cần một chút là người đã hồn xiêu phách tán rồi có biết không hả? Lần sau ngàn vạn lần không được như thế này nữa.”

Ta đã quen sóng to gió lớn trên biển. Tiệm Toại vỗ vai ta: “Nào nào, đừng vội, người ngồi xuống, chúng ta cùng nói chuyện. Người biết không, thành tiên, bước quan trọng nhất chính là từ bỏ phàm thai. Phàm nhân muốn từ bỏ phàm thai rất đơn giản. Tu luyện tốt là thân thể có thể phi thăng, tu không tốt cùng lắm thì chết đi. Nhưng người...”

Ừ, ta là một tảng đá, một tảng đá cứng rắn, không sinh lão bệnh tử.

“Lúc đó ta cũng hết cách, dùng cách ngu ngốc nhất lừa người đi làm cái chuông, cứ nghĩ sáng đánh tối gõ thế nào rồi cũng có ngày thành công.”

“Hoá ra huynh bảo tôi làm chuông là muốn đánh vỡ tôi.”

Tiệm Toại cười, lại nói: “Nhưng đánh lâu như vậy cũng chẳng có tác dụng. Ta biết không thể thông qua cách này được rồi, nên nắm tay tính toán, tính được nếu người quay về phàm trần thì có một kiếp số. Cái gọi là không phá được thì không xây được, đại kiếp cũng chính là đại cơ duyên.”

Cho nên khi ta rời khỏi cái tiên phủ rách này của huynh, đã đập phá đồ đạc, còn hất ngã luôn cửa nhưng huynh cũng chẳng lời ta lại.

Tiệm Toại lại cười, khoát tay lên vai ta, giọng nói đầy vui mừng: “Tóm lại, kiếp số đã qua, công đức viên mãn, Thanh Hồi, người đã là tiên rồi.”

Ta đẩy tay y ra, hỏi: “Vi Nguyên ở đâu?”

Tiệm Toại ngăn người: “Tên phàm nhân kia à? Hắn là người dẫn người qua kiếp số, người cứu hắn một mạng, có nợ hoàn nợ, tiền trần đã tận. Mặc dù người lấy linh nguyên cứu hắn nhưng hắn làm chuyện nghịch thiên, oan nghiệt rất nặng. Buộc phải lấy thân đền mạng, có lẽ lại vào luân hồi rồi...”

Ta đứng dậy đi ra cửa.

Tiệm Toại ngăn ta lại: “Đi đâu?”

Ta đáp: “Về trần gian, làm yêu quái.”

Tiệm Toại lại trưng ra vẻ mặt không biết làm sao: “Một ngày trên trời bằng một năm dưới đất. Người có biết sau khi ta đem người về đây, người đã ngủ bao lâu rồi không hả, nhân gian sớm đã...”

Ta đánh vòng qua y, tiếp tục đi.

Tiệm Toại lại ngăn ta lại: “Thanh Hồi, ngươi đã là tiên rồi, không thể cứ cố chấp giữ phạm niệm như vậy.”

Ta đáp: “Cho nên làm yêu quái vẫn hợp với tôi hơn.”

Tiệm Toại chăm chú nhìn ta một hồi rồi không ngăn ta nữa.

Ta trở lại trần gian, nhân gian thực sự đã thay đổi quá nhiều. Không còn phái Huyền Quang nữa. Ngọn núi nhỏ kia của ta đã trở thành bình địa, hơn nữa còn xây thành ở đó.

Ta lượn một vòng khắp mọi nơi, rồi lại trở về toà thành đó.

Vị trí có ngọn núi mà ta thường nằm ngủ giờ đã là một cái chợ, xe ngựa xe la, người đến người đi, đông như trẩy hội.

Hôm nay ta lại đến nơi này, vào trong một sạp trà bên đường. vừa ngửi mùi củ cải trắng, hành tây, rau hẹ trong sọt trúc ở nhà kế bên và mùi rau thối cách đó không xa vừa uống chén trà.

Uống xong ta ra khỏi sạp trà, phát hiện phía sau có người đi theo.

Ta đi y cũng đi theo, ta dừng y cũng dừng. Đi đến một khúc ngoặt, ta quay người lại, nhìn thấy thân ảnh vận quần áo đạo trưởng khựng lại một chút, rồi bình tĩnh giữa dòng người.

Ta đi về phía y, y cũng đi lại hướng ta. Đến khi lại gần, y cười có vài phần xấu hổ: “Xin lỗi, tôi nhìn thấy túc hạ luôn có cảm giác quen thuộc, giống như đã từng quen biết, nhưng không nhớ đã gặp qua ở đâu nên mới đi theo, tuyệt đối không có ác ý.”

Ta đáp: “À”.

Y chừng như có chút lúng túng, khựng lại một chút rồi lại nói: “Tại hạ họ Ngôn, tên Vi, đường đột thỉnh giáo tục danh của túc hạ.”

Ta đáp: “Thanh Hồi. Nhưng ta không phải họ Thanh. Ta không có họ, chỉ có tên. Bởi vì ta không phải là người, ta là yêu.”

Y sững sờ, qua một lúc mới chấp tay nói: “Yêu huynh, a...Thanh Hồi huynh.”

Ta khẽ cười, tiến lại gần y: “Gặp yêu mà không sợ, định lực tốt lắm, cho thấy ngươi có đạo duyên. Có

muốn tu đạo không? Ta có thể làm yêu quái của người.”

10. Chương 10: Kết Ii

“Người là yêu quái của ta” kỳ thực mới đầu đã nghĩ đến cái kết này, sau đó nghĩ đến bản thảo tạp chí thì nhân vật chính trong cái kết này không rõ ràng lắm, cho nên sau đó mới viết cái kết một để gửi đi.

Ban đầu chỉ dự định một cái kết thôi nhưng vẫn không tìm được mà đăng cái này lên.

Nếu hôm nay không kích động đăng kết thúc bản tạp chí lên, thì giống như “Giang sơn có bao năm” có bản trên mạng và bản chính thức thì tốt hơn nữa.

Bản thân biết nợ rất nhiều, nửa đêm lén lút đăng lên, rứt cổ bỏ đi.

(Lời tác giả)

“Quá tốt rồi Thanh Hồi, cuối cùng người cũng thành tiên rồi!”

Ta giật mình, mở bừng hai mắt ra. Đang đứng trước mặt ta chính là Tiệm Toại. Gương mặt tươi cười của y như một đoá hoa, đáng vẻ vô cùng vui vẻ.

Ta mờ mịt, ngạc nhiên, kinh hãi.

Ta nhìn xung quanh, nơi này hình như là...tiền phủ của Tiệm Toại...

Vậy...

Tiệm Toại phất tay một cái, một tấm gương bỗng xuất hiện trước mặt ta: “Nào, nhìn kỹ một cái đi nào.”

Ta nheo mắt lại, nhìn thật kỹ.

Ừm, người ở trong gương kia vẫn là bốn toạ. Phong thái như cũ, hào phóng như xưa.

Vẫn cứ anh tuấn như vậy!

Tiệt Toại phần khởi hỏi: “Nhìn không ra à? Phản ứng được chưa đấy? Đây là bản nguyên kính, người ở trong gương chính là như thế này đấy!”

Không như thế này thì như thế nào?

“Thanh Hồi, người không phải là tảng đá nữa rồi!”

A, bản nguyên kính, soi bản nguyên, ở trong kính ta vốn nên là cục đá mới phải.

Ta lăn lông lốc trở mình dậy.

Sao ta lại không phải là tảng đá? Rốt cuộc...

Tiệt Toại xoa xoa tay: “Thanh Hồi à, người từ bỏ phàm thai quả thật không dễ dàng gì. May mà ta tính toán đúng. Nhưng chẳng ngờ người lại có thể quên mình vì người khác như vậy. Linh nguyên thứ này rất quan trọng, bất cần một chút là người đã hồn siêu phách tán rồi có biết không hả? Lần sau ngàn vạn lần không được như thế này nữa.”

Ta đã quen sóng to gió lớn trên biển. Tiệt Toại vỗ vai ta: “Nào nào, đừng vội, người ngồi xuống, chúng ta cùng nói chuyện. Người biết không, thành tiên, bước quan trọng nhất chính là từ bỏ phàm thai. Phàm nhân muốn từ bỏ phàm thai rất đơn giản. Tu luyện tốt là thân thể có thể phi thăng, tu không tốt cùng lắm thì chết đi. Nhưng người...”

Ừ, ta là một tảng đá, một tảng đá cứng rắn, không sinh lão bệnh tử.

“Lúc đó ta cũng hết cách dùng cách ngu ngốc lừa người đi làm cái chuông, cứ nghĩ sáng đánh tối gõ thế nào rồi cũng có ngày thành công.”

“Hoá ra huynh bảo tôi làm chuông là muốn đánh vỡ tôi.”

Tiệt Toại cười, lại nói: “Nhưng đánh lâu như vậy cũng chẳng có tác dụng. Ta biết không thể thông qua cách này được rồi, nên bấm tay tính toán, tính được nếu người quay về phàm trần thì có một kiếp số. Cái gọi là không phá được thì không xây được, đại kiếp cũng chính là đại cơ duyên.”

Cho nên khi ta rời khỏi cái tiên phủ rách này của huynh, đã đập phá đồ đạc, còn hất ngã luôn cửa nhưng huynh cũng chẳng lời ta lại.

Tiệt Toại lại cười, khoát tay lên vai ta, giọng nói đầy vui mừng: “Tóm lại, kiếp số đã qua, công đức viên mãn, Thanh Hồi, người đã là tiên rồi.”

Ta đẩy tay y ra, hỏi: “Vi Nguyên ở đâu?”

Tiêm Toại ngăn người: “Tên phạm nhân kia à? Hẳn là ngòi dẫn người qua kiếp số, người cứu hẳn một mạng, có nợ hoàn nợ, tiền trần đã tận. Mặc dù người lấy linh nguyên cứu hẳn nhưng hẳn làm chuyện nghịch thiên, oan nghiệt rất nặng. Buộc phải lấy thân đền mạng, có lẽ lại vào luân hồi rồi...”

Ta đứng dậy đi ra cửa.

Tiêm Toại ngăn ta lại: “Đi đâu?”

Ta đáp: “Về trần gian, làm yêu quái.”

Tiêm Toại lại trưng ra vẻ mặt không biết làm sao: “Một ngày trên trời bằng một năm dưới đất. Người có biết sau khi ta đem người về đây, người đã ngủ bao lâu rồi không hả, nhân gian sớm đã...”

Ta đánh vòng qua y, tiếp tục đi.

Tiêm Toại lại ngăn ta lại: “Thanh Hối, người đã là tiên rồi, không thể cứ cố chấp giữ phạm niệm như vậy.”

Ta đáp: “Cho nên làm yêu quái vẫn hợp với tôi hơn.”

Tiêm Toại chăm chú nhìn ta một hồi rồi không ngăn ta nữa.

Ta đến phạm trần tìm rất lâu nhưng không tìm thấy chuyển thể của Vi Nguyên đâu cả.

Ta có chút hối hận vì đã mạnh miệng với Tiêm Toại. Nếu lúc đó không bỏ đi như vậy, nhờ y giúp ta trình báo lên tiên tịch, như thế ít nhất ta có thể đến địa phủ hỏi xem rốt cuộc Vi Nguyên đã chuyển thể thành cái gì.

Ta mặt dày quay trở lại động phủ của Tiêm Toại đi tìm y, chỉ thấy đại môn đóng chặt, quanh quẽ cô tịch. Có lẽ y lại đi vân du chỗ nào rồi chẳng. Ngay cả đám đệ tử cũng chẳng thấy tăm tích đâu.

Đi loang quanh ở trần gian lâu như vậy, ta có chút mệt mỏi, thế là lại trở về sườn núi nhỏ đó. Đám bạn yêu quái ngày xưa cũng không còn ở đây nữa, chỉ có hai ba vị thụ tinh vẫn còn nhớ ta.

Phái Huyền Quảng cũng đã không còn, nghe nói bị yêu ma tiêu diệt. Sau đó lại có một người tu đạo lập ra một môn phái trên núi, tên gọi Huyền Lâm.

Ta biến lại thành tảng đá nằm trên sườn núi nhỏ nhìn đám tiểu đạo sĩ ngự kiếm bay tới bay lui trên cao,

nghĩ đến Vi Nguyên sẽ biến thành cái dạng gì.

Có thể y đã luân hồi qua nhiều kiếp, có lẽ kiếp này đã có vợ sinh con, là một ông lão có con cháu đầy nhà.

Có phải ta quả thực quá chấp nhất không?

Nhưng ta vẫn muốn nhìn thấy y, bất luận bây giờ y đã biến thành bộ dạng nào đi nữa.

“Người là yêu quái à?”

Một ngày nọ khi ta đang sưởi nắng đánh một giấc trên sườn núi nhỏ thì bỗng dưng nghe thấy ai hỏi.

Thần trí ta lập tức tỉnh táo, liền nhìn thấy một đứa nhóc nhiều lắm là mười tuổi, đang kéo ống quần và tay áo của đạo bào rộng thùng thình, hai mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào ta.

Ta rũ bỏ râu xanh, cỏ dại, phân chim trên người, biến lại hình người trẻ mình ngồi dậy.

“Đúng vậy.”

Nó đáp: “A”.

Ta hỏi: “Nhìn thì thấy bốn toạ chỉ là một tảng đá bình thường, sao người lại biết ta là yêu quái?”

Nó đáp một cách nghiêm túc: “Trên người người có linh khí.”

Nhưng rõ ràng ta đã giấu đi khí tức rồi mà.

Nó lại nói: “Nhưng khí trên người người với khí yêu mà ta biết không giống nhau lắm. Sao người lại muốn làm yêu quái?”

Ta không trả lời, chỉ hỏi: “Người tên là gì?”

Nó đáp một cách nghiêm chỉnh: “Tiểu đạo đạo danh Sơ Hàm.”

Ta gật gật đầu, bắn ngón tay, tờ giấy vàng và cây bút trong ống tay áo của nó bay ra.

Lúc nó còn trưng bộ mặt ngẩn ngơ, ta đã giở tờ giấy vàng ra, đặt bút xuống viết.

“Bổn tọa tên là Thanh Hồi, chính là hai chữ đã viết trên tờ giấy này. Cầm lấy, từ giờ ta chính là yêu quái của ngươi rồi.”

Tờ giấy vàng nát vụn, hoá thành hai chữ to màu đỏ hư hư ảo ảo rồi thấm vào lòng bàn tay nó. Nó tiếp tục sống người, ta lại nói tiếp: “Vóc người bổn tọa to lớn, rất giỏi đánh nhau, nhất định có thể giúp ngươi mau chóng thành tiên.”

Nó cúi đầu: “Sư phụ nói, kiếp trước của ta do chấp niệm mà gây nên tội rất lớn, không thể thành tiên được.”

Ta đáp: “Không sao, thiên mệnh cũng không phải là không thể chống lại, có bổn tọa ở đây, đảm bảo ngươi sẽ thành tiên!”

Nó lại ngẩng đầu lên nhìn ta: “Vậy sao ngươi không thành tiên?”

Ta khựng lại, lát sau mới nói: “Vì một mình thành tiên rất cô đơn, có người khác bên cạnh sẽ tốt hơn.”

Nó chớp chớp mắt, khoe ra hàm răng sún một cái.

Ta bắn ra vân quang, ôm tiểu sún răng bay lên độn mây, đỉnh núi Tùng Sơn xa xa như nhập vào mây, mây mù vẫn vút.

Đã trôi qua bao nhiêu tháng năm, may mắn thay nó vẫn ở đó, chưa thành biển cả.

Phía dưới chợt có người nói: “Oa, trên mây có người, chúng ta nhìn thấy thần tiên ư? Mau mau cúi lạy đi!”

“Chắc là cao nhân đắc đạo của phái Huyền Lâm.”

Một giọng nói khác lọt vào tai, ta bất giác ngừng lại, nhìn xuống phía dưới.

Là vài thư sinh kết bạn đi ngao du.

Một người mặc áo lam ngẩng đầu nhìn ta trên đám mây, chép miệng nói: “Có thể cười mây ngũ kiếm, hô phong hoán vũ, trường sinh phi thăng. So với bọn họ, đám chúng ta tốn công phí sức để cầu công danh đúng là tầm thường vô cùng, không đáng nhắc đến nhỉ.”

Một thư sinh có vẻ trẻ nhất trong đám nhàn nhạt cười: “Nghĩ lại thì tu tiên so với chúng ta học hành còn cực khổ hơn nhiều. Không cùng đạo, không thể so. Mỗi người đều có chấp niệm của riêng mình.”

Người áo lam nói: “Ngôn Vi hiền đệ nói rất đúng. Chỉ tưởng tượng mỗi ngày đều phải ăn rau xanh củ cải là tôi chịu không nổi rồi. Ai, thôi đừng mơ mộng nữa, lo mà học hành để ứng thí thôi.”

Vài thư sinh cười nhạt rồi tiếp tục đi về phía trước.

Ta nhìn thư sinh tên Ngôn Vi kia, bất giác cảm thấy có chút... quen thuộc.

Trong lòng ta đầy rối loạn, lại ngoảnh đầu nhìn tiểu súc rãng đang túm lấy tay áo mình. Nó mờ mịt mở to mắt nhìn ta.

Ta lại nhìn xuống phía dưới, rồi lại nhìn nó.

Không đúng, đứa trẻ này không phải...

Chẳng lẽ ta...

Thân ảnh dưới đất đi càng lúc càng xa. Ta thúc mây bay đi, chớp mắt đã tới đỉnh núi phái Huyền Lâm.

Ta để tiểu súc rãng xuống dưới đất, xoa xoa đầu nó: “Chăm chỉ tu luyện, lúc người cần ta nhất định sẽ xuất hiện, không có chuyện gì cũng sẽ thường đến thăm ngươi.”

Dường như nó ý thức được chuyện gì đó, không trả lời.

Ta nói giọng âm áp: “Ta là yêu quái, cho nên không thể để sư phụ ngươi nhìn thấy.”

Nó cúi đầu xuống nói: “Ừm.”

Ta phát tay áo, ẩn thân, trở lại thành phố gần đây.

Mấy thư sinh kia đi bộ, nhất định chỉ có thể đi ra từ thành này.

Đi khảo thí, ước tính đi qua đất này, có lẽ ở trong quán trọ chẳng.

Ta ngồi trong sạp trà sát đường nhất gần quán trọ duy nhất ở trong tiểu thành, sau vài chén trà, mấy thân ảnh quen thuộc cũng đã xuất hiện.

Kể từ khi ta thành tiên, hình như quả thật giống như có trái tim vậy, cũng không phải là cảm giác mở ra một cái động có gió thổi qua. Mà chân thực hơn, ngực trái thắt lại, rất đau.

Ta đặt ly trà xuống, đứng dậy, giương người về trước nhưng không biết tại sao lại cứ bất động.

Mắt nhìn chăm chăm thư sinh tên Ngôn Vi kia cùng vài người bạn đang cười nói, lướt qua trước mặt.

Từ đầu cho đến cuối, y đều không nhìn lấy ta một lần.

Xe ngựa xe la trên đường, người đi kẻ lại, đông như trẩy hội.

Nhưng ta lại như ở giữa cánh đồng hoang, cỏ cây tươi tốt lại khô gầy, chim bay thú đến rồi lại đi, nhật nguyệt luân chuyển, nhưng chỉ có khối đá là ta, nằm im bất động, vĩnh viễn ở lại chốn này.

Chỉ đến khi ông chủ sạp trà không nhin được nữa, muốn lấy gậy đuổi ta đi, ta mới đứng dậy.

Ánh trăng sáng ngần, đỉnh núi Tùng Sơn cao cao, những đóm nhỏ sáng lấp lánh tưởng như đưa tay là có thể chạm đến kia.

Trong điện Sư tổ vắng tanh, tiểu sún răng đang ngồi quỳ cúi đầu xuống.

Ta tiến đến trước mặt, phát hiện hai mắt nó nhắm chặt, ngáy khe khẽ, khoé miệng bóng loáng, có mùi bánh ngọt. Một cây côn nhìn không thấy đang giữ cầm của nó.

Lúc hoài thai, mẫu thân mộng thấy trời đất không ánh sáng, sao chổi nhập thai. Lúc lâm bồn, cây cổ thụ ngàn năm trong phủ đệ chết đứng, sau sân chất đầy xác rắn trùng chuột kiến.

Tiếp đó là tổ phụ mất chức quan, gia nghiệp bại sản. Thành do đại bá phụ chỉ huy xây dựng chưa được một nửa đã sập, tiểu thiếp cha nuôi bỏ trốn với người khác, gà của thúc thúc không chọi được với gà người ta nữa.

Cả nhà gom hết tài sản còn lại đem dâng lên, quỳ xuống cầu xin một đạo trưởng vân du đi ngang qua đem đưa tai ương này lên núi Tùng Sơn.

Chưởng môn đích thân đoán mệnh, nguy hiểm kỳ quái không thể đoán ra. Bèn không dám truyền chân kinh, chỉ dạy mấy pháp thuật linh tinh, nuôi dưỡng trong môn.

Cứ thế mà trưởng thành đến bây giờ, thật khó cho nó vẫn có thể sống vui vẻ lành lẹ như lúc còn làm thần tiên.

Ta huých huých nó, nó giật mình tỉnh dậy, mở to mắt nhìn ta.

“Người không đi?”

Ta chà chà khoe miệng của nó: “Ta đã đồng ý cùng trở thành tiên với ngươi rồi, sao có thể nuốt lời chứ?”

(Hết)

11. Chương 11: Một Số Bình Luận Về “ ”

(1)

Thanh Hồi phản thiên lấy linh nguyên của mình cứu Vi Nguyên, Tiệm Toại phản thiên chịu tội thay Thanh Hồi?

Cho nên cuối cùng thụ sinh là Vi Nguyên, tiểu đạo trưởng là Tiệm Toại, nhưng Thanh Hồi đã có thể thành tiên rồi.

Đầu tiên Tiệm Tội mang Thanh Hồi đi làm yêu quái của y. Đến cuối Thanh Hồi lại tìm đến Tiệm Toại muốn làm yêu quái của y, cho nên Thanh “hồi”...

Vẫn thích cái kết thứ hai. Điều Vi Nguyên không bỏ xuống được là ràng buộc huyết thống, điều Tiệm Toại không bỏ xuống được là yêu quái Thanh Hồi của y...

Rất thích Tiệm Toại...

(2)

Xem xong rồi, cái kết thứ hai không hiểu lắm, sau đó xem bình luận, đã hiểu đại khái cho nên lại đọc lại lần nữa.

Tiệm Toại nói với Thanh Hồi muốn đi xa một chuyến là phục bút[1] nhỉ, y cứu một Thanh Hồi đã mất đi linh nguyên có lẽ phải trả một cái giá không nhỏ, cho nên mới bị đuổi xuống phàm.

Sau đó Sơ Hàm nói kiếp trước chấp niệm phạm lỗi có lẽ là nói chuyện cứu Thanh Hồi.

Cuối cùng Thanh Hồi còn nói “vẫn giống như lúc còn là thần tiên” chính là biết Sơ Hàm chính là Tiệm Toại.

Rất thích cái kết thứ hai.

(3)

Kết thúc này tôi có thể chấp nhận được, ngay từ đầu tôi đã suy nghĩ tới Tiệm Toại. Đối với Tiệm Toại mà nói, Thanh Hồi mới chính là yêu quái của y!

(4)

Không dám đọc cái kết thứ hai.

(5)

Tôi vẫn không biết nên phải nói gì đây.

(6)

Rất thích cái kết thứ hai này, tình cảm lặng lẽ cho đi không nên bị phụ lòng. Kỳ thực đọc bình luận xong mới bừng tỉnh đại ngộ đấy.

[1] Là kỹ thuật được người viết sử dụng để cung cấp manh mối cho độc giả có thể đoán trước điều có thể xảy ra trong chuyện. Hay là một công cụ được tác giả dùng để gợi ý về một tình tiết hay điều có thể xảy ra trong tương lai gần, hay chiều hướng phát triển của một tình tiết về sau trong câu chuyện.

12. Chương 12: Vi Vô Trường Du (hoàn)

“Ai da, lại thêm một tên rác rưởi nữa này.”

Quý sai nhìn trẫm rồi thở dài một tiếng. Trẫm có chút bức bối, cái tên sắp phải xuống núi đao hay nhảy vào chảo dầu rõ ràng là trẫm, sao tên đó nhìn còn rầu rĩ hơn cả trẫm nữa vậy.

Trẫm hoà nhã hỏi hắn: “Trẫm sắp vào tầng mấy vậy?”

Mã Diện rung rung sợi xích đang buộc trẫm, nói: “Không lẽ thực sự chẳng còn chỗ trống nào ư?”

Quý sai lại thở dài thốn thức, đáp: “Còn hỏi nữa ư, nhân gian loạn thế, những tên rác rưởi xuất hiện khắp nơi, hiện giờ đã chất đông thành hai tầng ở Huyết Trì rồi kìa.”

Trầm giả mù sa mưa hỏi: “Trầm chất ở tầng thứ ba cũng được đấy.” Nhưng trong lòng lại vui mừng khôn xiết. Kỳ thực trầm chẳng cảm thấy bản thân đã phạm phải lỗi gì to tát, chỉ là một phút nghĩ không thông, một bước đi lạc lối. Nhìn tình hình này, nói không chừng không thể vào địa phủ mà bị phạt đi vào đường súc sinh làm rắn trùng chuột kiến gì đó. Luân hồi vài kiếp thì có thể trở lại làm người lần nữa, tiếp tục là một trang hảo hán rồi...

Hoặc có khi, lúc đó vẫn còn duyên phận, đương cơn ba cuộn trào nơi hồng trần lại có thể gặp lại Dao Dung lần nữa.

Trầm nhất thời ngẩn ngơ, nghe thấy tên Mã Diện nói: “Ày! Nghiệt hồn, chỉ vì chấp niệm mà người đã phạm phải tội rất lớn, đứng trước cửa địa phủ rồi còn không chịu ăn năn à?”

Trầm đáp: “Có lòng muốn ăn năn nhưng không thể vong tình.”

Lời nói này là thật lòng. Lúc này trầm rất hối hận, kỳ thực trầm không muốn mọi chuyện thành ra kết quả này. Chỉ có thể nói, tất cả đều do số mệnh, chính số mệnh đã khiến chúng ta phạm phải lỗi lầm.

Lúc trầm còn sống là quốc vương của Hử Quốc. So với các nước trong thiên hạ, Hử Quốc của ta biên giới rộng, binh mã nhiều, trầm thân là quốc chủ, mọi chuyện đều trôi chảy như ý nhưng chỉ có một thứ không toại nguyện.

Đàn bà con gái của Hử Quốc ta không xinh đẹp.

Mỗi ngày trầm đều rất buồn bực. Hử Quốc ta đất đai rộng lớn là thế, sông ngòi đẹp đẽ là thế, nhưng sao lại không thể sản sinh ra một nữ tử tú lệ cơ chứ? Hậu cung của trầm là tập hợp những người đẹp nhất của nước, nhưng khi màn đêm buông xuống trầm lại chẳng thiết tha gì việc đặt chân vào hậu cung. Dưới ánh đèn bằng bạc, trong trường màn gấm lụa, từng người một đều giống y như bánh mứt hồng đặc sản của nước ta, vừa đen vừa tròn, vừa tròn lại vừa đen, trét phấn lên một cái thì vừa hay như bột trắng phủ trên bánh mứt hồng.

Trầm bị bắt ép phải làm một hoàng đế cần chính, hàng đêm phải phê sổ con trong Ngự thư phòng, hết xem tấu chương lại luận bàn chính sự với Thừa tướng. Dưới ánh đèn tịch mịch một trái tim cô đơn đang chịu dày vò xiết bao.

Có thể đoán được, khi trầm được mời đến Yên Quốc, lúc nhìn thấy người được xưng tụng là đệ nhất mỹ nữ trong thiên hạ, tam công chúa Dao Dung, trong Ngự hoa viên ở hoàng cung Yên Quốc, trầm đã rung động và xao xuyến thế nào.

Trầm không biết một kẻ chưa từng ăn qua miếng thịt khi sắp chết đói mà nhìn thấy con lợn sữa hun khói thì sẽ có tâm trạng gì, nhưng trầm nghĩ, có lẽ cũng giống như tâm tình của trầm vào giờ phút đó vậy.

Trẫm lao thẳng về phía trước, cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng ấy, khẩn thiết kêu nàng cùng trẫm trở về Hử Quốc. Trong hậu cung của trẫm, hoàng hậu và các phi tần đều có liên quan đến thế lực các phương. Ngay từ đầu, chỉ có thể phong cho nàng ấy một chức tần, nhưng trẫm sẽ cưng chiều nàng, yêu thương nàng, một mình che chở cho nàng, thật từ từ thật chậm rãi, quét sạch cái đám bánh mứt đó đi, sau đó để nàng làm hoàng hậu và sống rằng long đầu bạc với trẫm.

Lúc đó trẫm kích động quá nên đâm ra hơi mạnh động, quên mất hành động này đối với một cô gái chưa xuất giá mà nói là mạo phạm gì đấy.

Trong tiếng ầm ĩ sợ hãi của đám cung nữ, Dao Dung mặt trắng bệch, hai hốc mắt phiem hồng, rút bàn tay nhỏ ra khỏi tay trẫm, bóp, giăng vào mặt trẫm cái tát nổ đom đóm khó quên trong đời.

“Cút!”

Yến thượng đền bù cho trẫm hai cái sọt thì không nói, còn bắt Dao Dung phải xin lỗi trẫm. Lúc đó trẫm đã tỉnh táo lại, bèn chân thành nói: “Là lỗi của trẫm, trẫm phải nhận lỗi với công chúa mới phải.”

Sau khi trẫm về nước, đã cho rút lui hết binh lính ở biên giới Yến quốc, còn đắp chất lại lời mắng mỏ của Thừa tướng, tặng hai toà thành trì làm sính lễ, muốn cầu thân với Yến thượng. Dĩ nhiên Yến thượng đồng ý. Trẫm vui mừng vô cùng, cho sửa sang lại cung điện, giăng đèn kết hoa, chuẩn bị nghênh đón tân phi.

Nhưng không ngờ rằng, kiệu hoa của Dao Dung đã đến biên giới nước Hử nhưng người trong kiệu lại không thấy đâu.

Tên hoàng tử Ngu quốc Ngu Doãn, tên công tử bột yếu đuối đó đã bắt cóc Dao Dung đi rồi.

Trẫm tất nhiên vô cùng tức giận, tiếp theo làm cái việc mà bất cứ thằng đàn ông nào cũng làm: Mang theo mấy chục vạn binh mã, đến Ngu quốc cướp lại Dao Dung của trẫm.

Không ngờ rằng, huynh trưởng của Ngu Doãn là Ngu đế lại là con rùa rụt cổ. Lúc Quân binh của trẫm còn cách biên giới của Ngu quốc khoảng chừng trăm dặm thì hấn lại rút cho Ngu Doãn ly rượu độc, sau đó kéo xác Ngu Doãn, trở Dao Dung lại, cầu hoà với trẫm.

Dao Dung đứng trên tường thành, nhìn xuống trẫm bên dưới thành, đột nhiên mỉm cười. Tựa như đoá hoa màu đỏ bùng nổ nơi núi cao lạnh lẽo tuyết phủ trắng xóa ở cực Bắc của Hử quốc, đẹp đẽ nhưng lạnh giá vô cùng.

Nàng nói với ta: “Hử Hoàn, đồ lang sói nhà ngươi đã chia rẽ ta và Doãn lang, ta không nguyên rửa ngươi, càng không hận ngươi, ta chỉ chúc ngươi đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không có nhân duyên, cho dù có hoá thành tro bụi cũng không ai yêu thương ngươi.”

Cứ như thế trẫm đứng nhìn nàng rơi xuống từ tường thành, giống như một cánh bướm.

Mặt đất đỏ màu máu.

Lúc đó, trẫm mới biết rằng, trẫm sai rồi.

Trẫm chỉ biết bản thân mình yêu Dao Dung, nhưng chưa từng hỏi qua nàng có yêu trẫm hay không.

Nhưng trẫm chưa từng muốn mọi chuyện sẽ biến thành thế này, thật đấy.

Dao Dung chết rồi, lòng trẫm dường như cũng đã chết theo. Trên đường trở về nước, gặp phải mai phục của quân địch nước Tống, một mũi tên lạnh lẽo xuyên thẳng qua ngực trẫm.

Trẫm đã đến âm tào địa phủ như thế đấy.

Trẫm không hỏi Dao Dung và Ngu Doãn đang ở đâu, trẫm không có quyền hỏi, trẫm nguyện chấp nhận những hình phạt đáng phải nhận từ những lỗi lầm trẫm đã gây ra.

Quỷ sai lật sổ ra, xem xét trẫm: “Nhìn dáng vẻ thì người đã thật sự hối hận rồi. Kỳ thực địa phủ có mười tám tầng, không chỉ là để phạt, mà còn để ăn năn. Nhưng người đã gây ra những tội này, cho dù có hối hận cũng phải bù đắp nữa.”

Trẫm nói: “Nếu như Huyết Trì đã đầy rồi thì trẫm có thể đến chỗ chảo dầu vậy.”

Quỷ sai xua xua tay: “Trước mắt chỗ địa phủ thực sự quá đông rồi, nhưng có hai biện pháp. Một, chính là người tạm thời đi đến chỗ Huyết Trì hoặc chảo dầu chờ ở đấy. Đợi mấy trăm năm sau, khi mấy tầng khác đã bớt người rồi thì người đi nhận hình phạt chính. Nhưng mà, người đã có lòng ăn năn rồi...lại phải chịu tội mấy trăm năm...thì không thể thể hiện tính khuyến thiện của địa phủ chúng ta...cho nên ta khuyên người nên chọn cách thứ hai.”

Trẫm lập tức nói: “Vậy trẫm chọn cách thứ hai.”

Chương 2

Trẫm bước lên cầu Nại Hà, bước từng bước đến đài Luân Hồi.

Cách thứ hai mà quỷ sai nói đối với trẫm thực sự tiện lợi đến khác thường. Chỉ cần mang theo ký ức của kiếp này, luân hồi ba kiếp, mỗi kiếp đều đầu thai quanh Dao Dung và Ngu Doãn, tác thành nhân duyên cho bọn họ.

“Người vì tình chướng mà huỷ hoại nhân duyên của người ta, tạo thành tội lớn, cần phải dùng nhân duyên để cứu chữa lại. Đôi nam nữ đó có duyên phận nhiều kiếp nhưng vì một vài nguyên do, mỗi kiếp đều phải

gặp nhiều kiếp nạn. Người thay bọn họ chống đỡ những kiếp nạn đó, thành toàn duyên phận, tu ba kiếp công đức, trong ba kiếp này, người không được chết yên lành. Ứng với lời nguyện của cô ta trước khi chết, hoá giải oán khí của cô ta, sau ba kiếp tội nghiệt sẽ được tẩy sạch.”

Đơn giản như vậy ư?

Quỷ sai đứng bên cạnh đài Luân Hồi, lắc đầu nói: “Mang trí nhớ của kiếp trước bước vào Luân Hồi không đơn giản vậy đâu.”

Phải, trầm biết chứ, trong lòng trầm vẫn còn tình yêu dành cho Dao Dung nhưng trầm phải tác thành nàng với Ngu Doãn. Mở to hai mắt nhìn bọn họ ân ân ái ái. Việc này cũng như một kiểu tra tấn khổ hình.

“Trầm sẽ làm chủ tốt ba kiếp này.”

Quỷ sai bảo: “Kiếp sau người cũng không phải là hoàng đế nữa rồi, ngưng ngay việc xưng trầm đi, mau đi đi.”

Một cú đẩy khiến trầm....khiến ta rơi vào đài Luân Hồi.

“Trương huynh, lại phiền huynh chăm sóc rồi.” Khuôn mặt hần tràn đầy cảm kích, chấp tay với ta.

Ta cười nhàn nhạt với Ngu Doãn, à không, kiếp này phải gọi hần là Lý Tụ mà nói: “Khách sáo gì chứ, huynh tôi đã là đồng môn thì vốn phải nên chăm sóc lẫn nhau chứ.”

Lý Tụ cầm tiền ăn tháng này của ta lên, gương mặt vui vẻ mà rảo bước nhanh. Ta biết, hần nhất định là đi đến sạp nhỏ của Mã đại nương ở đầu đường mua cái đồng tâm kết, nhét lá thư vào đó rồi nhờ tiểu nha hoàn chuyển cho Dao Dung.

Lòng ta vốn chỉ nên có sự hối hận, nhưng ân ần đầu đó lại âm ỉ sự thốn thức.

Ta vốn cho rằng, người ta bù đắp chủ yếu là Dao Dung nhưng không ngờ rằng, sau khi ta sinh ra ở nhà địa chủ thuộc Hương Ca Lạp, phát hiện Ngô Doãn sinh ra ở nhà Lý tá điền sát bên vách, còn Dao Dung thì chẳng thấy bóng dáng đâu.

Ta chỉ có thể bù đắp cho Ngô Doãn trước. Từ bé đã chia cho hần nửa quả táo, bắt để cho hần, lúc đánh nhau đỡ quyền cho hần, khi leo cây thì làm bàn đạp cho hần, còn giúp hần đóng học phí, rồi học cùng với hần, cổ vũ hần phấn đấu vươn lên, vào kinh khảo thí, đứng trên người khác...

Ta có cảm giác rằng, Dao Dung nhất định đang ở kinh thành.

Thật khó khăn ta và Lý Tụ mới có chân ở vị trí cuối danh sách thi tuyển, như thế chúng ta có thể vào kinh thi trạng nguyên rồi. Lúc cùng với mấy sĩ tử khác rình coi bữa tiệc ngoài hoa viên của các gia đình quan lại giàu có, quả nhiên ta đã nhìn thấy Dao Dung.

Dung mạo của nàng đã thay đổi nhưng có một điều vẫn giống như xưa, chính là người tuyệt sắc nhất trong đám nữ tử đó. Khí chất đó bất luận thế nào ta cũng không thể nhận nhầm được.

Lòng ta náo động cuộn trào, nhưng ta buộc phải kìm nén xuống, kéo kéo tay áo của Lý Tụ bên cạnh, chỉ hẩn nhìn về phía Dao Dung. “Lý huynh, bên kia có tuyệt sắc giai nhân kia.”

Lý Tụ nhìn thấy Dao Dung, lập tức hai mắt ngây dại. Vừa hay lúc đó một con bướm bay qua trước mặt Dao Dung, ánh mắt nàng đuổi theo con bướm, thế là nhìn thấy đám bọn ta đu ở bức tường. Ta nhẩn nhẹn rụt đầu nhảy xuống bức tường, để Lý Tụ và Dao Dung hai người bọn họ tha hồ đắm đuối bốn mắt nhìn nhau.

Lý Tụ và Dao Dung ngay từ ánh nhìn đầu tiên đã nảy sinh tình cảm. Ta đã đi nghe ngóng, biết rằng ở kiếp này Dao Dung là thiên kim của nhà Lễ bộ Thượng thư, tên gọi Nhu Nhu. Ta nói cho Lý Tụ biết chuyện này, hy sinh nhan sắc câu dẫn nha hoàn nhà Thượng thư, bảo cô ta giúp Lý Tụ và Nhu Nhu trao đổi thư tình.

Lý Tụ viết thơ cho Nhu Nhu, lúc bí ý thì ta viết thay cho hắn. Ta vô cùng cẩn thận, từng con chữ trên tờ giấy đều ngấp ngàng nỗi nhớ nhung của ta. Ta tự nói với mình, người chỉ là đang bù đắp mà thôi.

Lý Tụ muốn mua tìn vật tặng cho Nhu Nhu. Lúc hắn không có tiền, cũng chính ta là người cho hắn mượn.

Mượn đến nỗi ta phải ngồi húp cháo loãng.

Ta bưng bát cháo nhỏ lên, đột nhiên cảm thấy linh hồn được gột rửa đến biển ảo khôn lường. Ta ngộ ra rồi, do kiếp trước ta quá cố chấp, yêu một người không có nghĩa là phải ở bên cạnh nàng ấy, thành toàn cho nàng ấy và người nàng ấy thực sự yêu cũng là một niềm hạnh phúc.

Bát cháo đã nguội lạnh, cho vào trong miệng, rét buốt vô cùng.

Một vật thể mê người, mềm mại, mập mạp, trắng bóc đột nhiên xuất hiện trước mắt ta.

“Trương huynh, ăn bánh bao đi, cứ húp cháo mãi sớm muộn gì cũng hư dạ dày.”

Ta cầm lấy bánh bao, cắn một cái. Bánh bao nhân thịt heo hấp cải trắng ngon đến mức khiến nước mắt ta trào ra. “Châu huynh, cảm ơn huynh nhiều!” Nếu trăm vẫn còn là hoàng đế, lập tức sẽ phong Châu Tuyền làm Thừa tướng ngay, ban thưởng ba nghìn mẫu đất!

Không được không được, nếu Châu Tuyền làm Thừa tướng, Bạch Dung phải làm sao? Trăm đã có lỗi với y

rất nhiều rồi...

Vậy thì, một người làm Tả tướng, một người làm Hữu tướng vậy. Một người hư chức, một người thực quyền.

Châu Tuyền ngồi xuống bên cạnh ta: “Trương huynh, bánh bao không hợp khẩu vị à?”

Một câu nói đã khiến trấm sức tỉnh, à không, do ta hốt hoảng nhất thời quên đi bản thân đã trải qua một kiếp rồi.

Ta vội vàng nói: “Không có, ăn ngon lắm, đến mức hồn bay phách lạc luôn rồi.”

Châu Tuyền đợi ta ăn xong bánh bao, lúc dư vị vẫn còn chưa biến mất, mới lại nói: “Trương huynh, nếu huynh có nỗi khổ nào thì đừng ngại nói ra nhé, đừng trách tôi nói thẳng, kỳ thi sắp đến rồi, Lý huynh cứ thế này mãi thì cũng không phải là cách đâu.”

Ta biết, hắn đang khéo léo dò hỏi xem có phải ta đang thiếu tiền Lý Tụ hay không. Thí sinh đồng khoa đều không tin nhà ta là địa chủ, nhà Lý Tụ mới là tá điền, luôn cảm thấy gia thế của hai chúng ta nên đổi cho nhau mới phải.

Châu Tuyền ở cùng tiểu viện với ta và Lý Tụ, gia thế nhà hắn giàu hơn một chút. Những lúc nhìn thấy ta tinh thần sa sút liền ra tay giúp đỡ này nọ, khiến ta vô cùng cảm kích.

Ta cảm thấy, trên đời này, mọi sự sắp xếp của địa phủ đều bao hàm rất nhiều niềm vui nỗi buồn. Không chỉ muốn ta phải ăn năn, dạy cho ta biết phải yêu thương thế nào, mà còn khiến ta cảm nhận được sự ấm áp và tình người rộng lớn của nhân gian.

Kỳ thực ta không để ý sẽ lĩnh hội được nhiều hơn.

Châu Tuyền sợ làm tổn thương lòng tự trọng của ta, cho rằng hắn đang bố thí cho ta bèn giả vờ vô tình mang chút đồ ăn vặt từ ngoài về, nói là mua nhiều quá, hỏi ta có muốn ăn không.

Lúc ta nhận mấy món đồ đó, rất muốn hắn có thể nghe thấy cơn cuộn trào âm ỉ trong lòng ta. Ta không có lòng tự trọng! Ta muốn uống rượu ăn thịt!

Cuối cùng một ngày nọ, ta không chịu nổi nữa, vượt vượt cái bụng, nói mập mờ: “Sắc trắng thế này, đáng tiếc lại không có rượu.”

Châu Tuyền cuối cùng cũng hiểu ra: “Trương huynh, tối nay, vừa hay tôi có mua chút rượu, không biết có thể mời huynh cùng uống hay không?”

Lúc rượu ngon, gà nướng, giò ngâm tương, trứng muối được dọn lên trên bàn cũng là lúc Lý Tụ trở về. Ta đã định trước dù có ăn một bữa ngon cũng phải ăn cùng với hân.

Châu Tuyền gọi hân đến cùng ăn. Lý Tụ khước từ một chút rồi cũng ngồi đến. Ta gấp cho hân cái đùi nhìn ngon mắt nhất, Lý Tụ uống rượu, thần sắc ngẩn ngơ.

Tối đó, sau khi tan tiệc, hai mày Châu Tuyền nhú lại nhìn ta nói: “Trương huynh, có thể huynh sẽ cho tôi là kẻ hay quần chuyện đời, nhưng có vài lời tôi không thể không nói. Cách cư xử của Lý huynh có chút không ổn...Tôi nghe nói, Cửu vương thế tử yêu mến thiên kim của Hứa Thượng thư, đã mời hoàng thượng tứ hôn rồi.”

A, kiếp này Ngô Doãn và Dao Dung gặp nạn rồi, xem ra ý trời muốn ta phải giúp họ chạy trốn rồi.

Châu Tuyền thở dài nói: “Thi cử đã đến gần, ít xảy ra chuyện càng tốt.”

A, chuyện ư, nhất định phải xảy ra rồi. Kiếp này của ta vì chuộc tội mà giúp bọn họ ngăn chặn việc này.

Canh ba nửa đêm, ta đánh xe ngựa chở Lý Tụ và Nhu Nhu chạy trốn trên con đường nhỏ gập ghềnh. Phía sau là truy binh của Cửu vương phủ.

Nhu Nhu thấp giọng khóc nức nở trong khoang xe: “Lý lang, nếu như không thể thoát khỏi kiếp nạn này, chúng ta sẽ chết cùng nhau...”

Lòng ta đau đớn vô cùng. Ta luôn hy vọng, một ngày nào đó nàng ấy có thể nói câu này với ta.

Không được, ta lại phạm sai lầm rồi.

Đúng vậy, trăm không thể để bọn họ chết.

Đến một ngã ba đường, ta ghì cương ngựa lại, nói vọng vào trong xe: “Mau xuống xe ngay, trong cánh rừng có một con đường nhỏ bị che khuất, xe ngựa của Châu Tuyền đang chờ hai người ở ngoài đường cách đó hai dặm đấy.”

Lý Tụ và Nhu Nhu xuống xe: “VẬY CÒN TRƯƠNG HUYNH...”

Tất nhiên ta phải dụ bọn họ đi khỏi rồi.

Nhu Nhu ngẩng mặt lên, lần đầu tiên nhìn thẳng vào ta, nàng cúi người: “Trương công tử, huynh là ân nhân của ta và Lý lang. Sau này chúng ta có làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp cho huynh.”

Ta cười cười: “Ta không tốt thế đâu, không xứng đáng với lời cảm ơn của cô đâu.” Nếu như nàng nhớ được kiếp trước thì có thể thà chết chứ không bao giờ để ta giúp.

Ta giật dây cương, nghe thấy giọng nàng khẽ nói: “Trương công tử, bảo trọng.”

A, có được câu nói này của nàng, với ta vậy là đủ rồi.

Ta điều khiển xe ngựa tiếp tục chạy về trước. Phía trước là dốc đứng, phía sau truy binh ngày càng đến gần.

Loạt tiễn như mưa.

Chương 3

Ta bị tên ghim vào người như một con nhím, thế là trở lại địa phủ.

Quý sai nói: “Tốt lắm, tốt lắm, nếu như ngươi không lừa dối con bé nha hoàn tội nghiệp kia, không lừa gạt tình cảm của nó thì càng tốt hơn.”

Ta ngạc nhiên hỏi: “Việc đó cũng xem là có tội?”

Quý sai đáp: “Ngươi tổn thương một cô gái vô tội, như thế không phải là tội à?”

Nếu như theo đạo lý này thì, đám bánh mứt ngày xưa trong hậu cung của trẫm, mỗi một người đều là chủ nợ của trẫm hết cả.

Chắc không cần phải trả nợ đâu nhỉ?

Quý sai nhìn mặt ta, nói: “Ngươi đừng lo lắng, này cũng chẳng phải tội lớn gì, chỉ là đến kiếp sau ngươi sẽ càng thâm hơn thôi.”

Còn muốn thâm thế nào nữa?

“Thu Nặc, huynh thất thần rồi.” Giữa ngón tay của Thúc Uyên kẹp một con cờ đen, y gõ nhẹ lên bàn cờ, khẽ lộ ra tiểu ý, hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

Ta sực tỉnh thần trí, nhìn lại bàn cờ lần nữa, bất đắc dĩ nói: “Đang nghĩ kiếp này tôi sẽ chết thế nào đây.”

Đôi mày của Thúc Uyên khẽ nhíu lại: “Lại nói xàm bậy rồi. Huynh đang nghĩ rằng trên đời này không có huynh, bệnh sẽ không trị hết?”

Ta đáp: “Tất nhiên là tôi không dám tự mãn thế rồi. Thuốc chữa bệnh không hết, huống hồ chi, thể gian này không phải người chết vì bệnh nhiều rồi sao?”

Thúc Uyên than nhẹ: “Tôi thấy huynh bây giờ bệnh không nhẹ rồi, mau mau bốc cho mình một liều thuốc đi.” Y đặt quân cờ lên bàn cờ, lại ngẩng đầu nhìn ta, “Tôi nghe nói, Mặc Khanh đã dẫn con gái của Thiên Hồng đi, hiện đang bị truy sát. Chắc huynh sẽ không cứu mang bọn họ đâu nhỉ?”

Ta cũng đặt quân cờ lên bàn, gật đầu nói: “Phải.”

Kiếp này của ta, vì lý do này mà được sinh ra.

Mặc Khanh chính là Ngô Doãn, còn con gái của Thiên Hồng là Dao Dung kiếp này.

Kiếp này Dao Dung có một ông cha vô cùng bá đạo – Huyết Sát giáo Giáo chủ Thiên Hồng. Mặc Khanh ở kiếp này là đệ tử của Chính Nhạc kiếm phái, đối thủ không đội trời chung với Huyết Sát giáo. Bây giờ ta đối với Ngô Doãn chỉ có ý sấm hối, không còn bất cứ thành kiến nào nữa, nhưng ta vẫn cảm thấy hấn dấn ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không có mà cứ thế bắt con gái của nhân vật đáng sợ này đi, rõ ràng là tự mình đi tìm cái chết.

Tất nhiên, nếu hấn có chào hỏi Thiên Hồng đi chăng nữa, thì chắc tám chín phần cũng sẽ bị Thiên Hồng một phát đánh chết tươi.

Thúc Uyên quăng quân cờ: “Thu Nặc, mặc dù câu này có lỗi với Mặc Khanh nhưng tôi khuyên huynh đừng nên dính vào chuyện này. Mặc Khanh vì con gái của Thiên Hồng mà đều bị chính tà lưỡng đạo không dung. Huynh không bảo vệ được bọn họ, hà tất gì phải đẩy bản thân xuống hố chứ?”

Bởi vì tôi phải sấm hối! Tôi phải đền tội!

Nhưng câu nói này ta không thể nói với Thúc Uyên được, ta hỏi y một chuyện: “Nếu như tôi đã từng trị hỏng một con mắt của một người, sau đó tôi lại trị khỏi một chân của hấn ta, đây được gọi là đền tội. Nhưng con mắt của người đó vĩnh viễn sẽ không trở lại như ban đầu, vậy tại sao lại còn gọi là đền tội?”

Đây chính là chuyện mà kiếp này ta nghĩ không thông. Ta vì muốn hối cải triệt để, đi học y thuật, cũng trị khỏi cho không biết bao nhiêu người, có được chút danh tiếng nhỏ bé.

Nhưng càng trị cho nhiều người, ta lại càng thêm hoang mang.

Chuyện của kiếp này không liên quan gì đến kiếp trước, giống như Mặc Khanh của kiếp này, bởi vì ta giả

vờ đi ngang qua cứu hấn một mạng, hấn liền cảm kích vô cùng, muốn kết huynh đệ với ta.

Hấn hoàn toàn không nhớ gì chuyện của hai kiếp trước. Dao Dung của kiếp này đến mặt ta còn chưa gặp qua, càng không thể nhớ được ta, kẻ nhớ được chỉ có mình ta mà thôi.

Việc đền tội của ta, cuối cùng là vì Dao Dung, vì Ngô Doãn, hay là vì bản thân ta?

Thúc Uyên không cho ta đáp án, y chỉ nói: “Thu Nặc, tôi không biết rốt cuộc giữa huynh và Mặc Khanh có ân oán khúc mắc gì. Tôi cảm thấy, so với việc giúp mà không có tác dụng gì thì không bằng đừng giúp còn hơn.”

Giúp được, ta vẫn còn có thể giúp được.

Nhiều ngày sau, một cơn mưa tầm tã trút xuống vào buổi tối. Mặc Khanh đến gõ cửa nhà ta, trong lòng y đang ôm Dao Dung, toàn thân là máu, trên mặt ngập tràn nét tuyệt vọng: “Thu Nặc, tôi vốn không muốn liên lụy huynh nhưng ngoài huynh ra, tôi không nghĩ ra ai có thể cứu Tuyết Linh được.”

Ta cẩn thận đón Dao Dung từ trong lòng hấn, đặt xuống giường.

Ba kiếp rồi, cộng thêm lần nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng ở kiếp đầu tiên, thì đây là lần thứ hai ta chạm vào nàng ấy.

Cơ thể của Thiên Tuyết Linh rất lạnh, rất nhẹ, rất mềm mại.

Nàng ốm hơn Dao Dung rất nhiều, cổ tay chùng như có thể dễ dàng bẻ gãy. Dung mạo của nàng không tuyệt đẹp như hai kiếp trước nhưng nét đẹp tinh khiết thể này khiến ta nhớ lại khoảnh khắc ở tường thành kia, lúc Dao Dung nhìn ta, nụ cười đoạn tuyệt vào phút cuối cùng.

Mặc Khanh đau đớn hỏi: “Còn có thể cứu được nàng ấy không?”

Ta dờ ngón tay lên cổ của nàng: “Cô ấy đã trúng độc Sương Hàn.”

Trần phái chi bảo của Chính Nhạc kiếm phái, Mặc Khanh hiểu rõ nó hơn ta.

Toàn thân hấn run lên, hai mắt đục ngầu tựa như người chết.

Ta chậm rãi nói: “Độc này, trên thế gian không có thuốc giải.”

Ta nhìn hấn, lại cười: “Nhưng ta có thể giải.”

Để giải độc trên người của Thiên Tuyết Linh chỉ có một cách duy nhất, chính là, “dời” chứ không phải “giải”. Dem độc trong người của nàng dẫn vào trong người ta.

Độc chảy vào kinh mạch ta từng chút từng chút một. Ta nhìn Thiên Tuyết Linh đang nằm trên giường, rất muốn nói với nàng, Dao Dung, ta làm việc này hoàn toàn không phải vì muốn đền tội, nàng có tin không?

Cho dù nàng không phải là Dao Dung, nhưng ta vẫn là Hử Hoàn, ta cũng sẽ cam lòng tình nguyện làm những việc này cho nàng.

Ta yêu nàng, cho dù ta không thể lập tức lập nàng làm hậu nhưng ta cũng sẽ cho nàng một đám cưới long trọng giống như hoàng hậu. Nhưng tại sao nàng lại đi yêu một kẻ mà đến cưới hỏi đàng hoàng cũng chẳng dám cơ chứ?

Trước giờ ta vẫn không hiểu nổi nàng, không hiểu nổi trái tim của nữ nhân.

Ày, ta nghĩ như vậy, lại phạm sai lầm rồi.

Ta nhẹ nhàng đặt tay Dao Dung vào trong chăn, còn phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, mở cửa nói với Mặc Khanh, cô ấy không sao rồi.

Mặc Khanh nhìn ta chằm chằm, dường như vẫn không thể tin nổi lời ta nói, sau đó đâm bổ vào phòng chạy đến bên giường.

Ta rời khỏi phòng, đóng cửa lại giúp bọn họ.

Nhiều lắm thì ta còn sống được thêm mười ngày, sau đó có thể về địa phủ báo cáo kết quả rồi. Ngẩng đầu ngắm nhìn sao sáng trên cao, bỗng nhiên ta có cảm giác nhẹ nhõm như đã trút được gánh nặng vậy.

Dao Dung của kiếp trước đã không thể quay trở lại, nhưng ta đã cứu được kiếp này của nàng, cảm giác này thật là tốt.

Ngày hôm sau, Thiên Tuyết Linh đã tỉnh lại. Thiên Tuyết Linh tỉnh lại chỉ nói với ta hai chữ, nàng cụp lông mi, nhẹ nhàng nói: “Đa tạ.”

Mặc Khanh có chút áy náy cười nói: “Tuyết Linh trời sinh không giỏi nói chuyện, cũng không thích cười, nhưng trong lòng cô ấy thực sự rất cảm kích huynh.”

Mặc Khanh để Tuyết Linh dưỡng thương thêm một ngày nữa, sau đó liền vội vàng mang nàng ấy rời đi.

Phút trước bọn họ vừa mới đi khỏi, phút sau người của Huyết Sát giáo đã tìm đến.

Ta bị bắt giam vào trong đại lao của Huyết Sát giáo, chịu biết bao tra tấn có thể nghĩ tới và không thể tưởng tượng nổi. Lúc trước, ta ở địa phủ, có những tội nên chịu mà vẫn chưa chịu phạt được, lúc này ta cảm thấy đã chịu hết tất thấy một lần rồi, cuối cùng cũng đến lúc độc phát tác.

Ta bước vào địa phủ, bên tai vẫn còn nghe thấy tiếng gầm gừ vọng đến của Hình đường Đường chủ: “Giáo chủ rõ ràng đã dặn dò, khiến hần muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong, sao hần lại chết rồi?”

Quỷ sai cười ha ha nói với ta: “Chúc mừng chúc mừng, kiếp này ngươi đã hiểu tể thế cứu người, tích góp được rất nhiều công đức, đến kiếp sau có thể thuận lợi hơn chút rồi.”

Ta buồn bã nói: “Tôi chỉ hy vọng có thể sớm chuộc lại lỗi lầm.”

Quỷ sai nói: “Chuộc lại lỗi lầm, càng phải biết buông bỏ, ngươi đã buông bỏ rồi chứ?”

Trong lòng ta khẽ rung mình, bảo: “Buông bỏ rồi.”

Chương 4

“Các con mau lui xuống, để sư thúc!”

Ta rút kiếm bước ra, đứng chắn trước toàn trận. Cách đó mười trượng, Đại hộ pháp của Ma tông xoay búa kêu gào: “Không phải đến mức này chứ! Thanh Loan phái các ngươi có còn sĩ diện không hả! Đám tiểu bối so chiêu với nhau, một đại trưởng lão lại nhảy ra muốn ức hiếp mấy đứa trẻ hay sao?”

Ta duỗi tay ra, ngăn đám nam nữ sau lưng lại. Một bàn tay nhẹ nhàng kéo ống tay áo của ta: “Sư thúc, chúng con có thể đối phó với mấy tên tiểu ma đó mà.”

Ta khẽ quay đầu, nhìn thiếu nữ thanh tú vẫn mang nét trẻ con đứng ở hàng đầu đang nhìn mình đầy khẩn thiết, giọng điệu sâu xa: “Không được, kiếm thuật và đạo pháp của các con đều chỉ mới nhập môn, chưa từng thực chiến bao giờ. Móng tay và binh khí của yêu ma đều có độc, sư thúc làm sao có thể đứng nhìn các con lãnh sẹo cơ chứ?”

Gương mặt thiếu nữ hơi đỏ lên một chút, một thiếu nữ đứng kế bên nói: “Sư thúc, nếu có sẹo thì lão nhân gia người cũng trị được hết thôi.”

Đại hộ pháp đứng đối diện hung hăng phun một bãi nước bọt: “Hừ, ai thêm dùng độc đối phó với bọn mi? Tên trưởng lão y như gà mái mẹ dất theo đám đồ đệ là gà con nhãi nhép, đánh bọn mi ta còn sợ mất mặt đây này! Đi! Chúng ta rút!”

Đám người Ma tông đã đi xa ta mới hạ tay xuống, quay người lại: “Nhìn thấy rồi chứ, khi sức mạnh không

bằng thì không cần phải chiến. Đợi khi tu vi của các con đạt đến một cảnh giới nhất định, không cần phải động đến đao kiếm cũng đủ khiến đối thủ phải không chiến mà bại.”

Một thiếu niên đứng ngoài vòng vây lúng túng nói: “Sư thúc, không phải bọn chúng xem thường chúng ta vì không đánh với chúng hay sao?”

Ta thản nhiên nói: “Đó là lời nói bọn thua trận hay nói trước khi chạy đi.”

“Sư đệ, đệ nói xem, ta có nên vì bốn phái Thanh Loan ngàn năm mà trục xuất đệ ra khỏi sư môn?” Trong chòi nghỉ mát của Thanh Tâm viện, Vấn Khung bỏ cuốn sách trong tay xuống, hỏi ta như thế.

Ta đáp: “Yêu quý vân bố là chức trách của một sư thúc như đệ. Nếu như lời này là sai thì mời chưong môn sư huynh cứ đuổi đệ đi đi.”

Vấn Khung cười như không cười, xoa xoa thái dương: “Sự yêu quý này của đệ đã làm xuất hiện mấy tin đồn không hay rồi đấy. Đến cả ta cũng nghe nói, đám nữ đệ tử hay lên lút bàn tán với nhau, ánh mắt của Vấn Hạo sư thúc nhìn chúng không được bình thường...đặc biệt là đối với nữ đệ tử Tri Liên của Vấn Hư sư muội.”

Hả? Rõ ràng là trước giờ ta rất đứng đắn mà!

Vấn Khung cuộn quyển sách lại gõ nhẹ lên bàn: “Sư đệ, ta không muốn xảy ra những chuyện không hợp đạo lý. Bất luận đệ ở Thanh Loan phái này với mục đích gì thì cũng nên kín đáo lại một chút, đều tốt cho ta và đệ cả.”

Ta đáp lại: “Cảm tạ chưong môn sư huynh chỉ điểm.”

Vấn Khung mở quyển sách ra tiếp tục đọc, ta quay người bước ra khỏi chỗ ở của chưong môn.

Những bông tuyết li ti bay tán loạn giữa trời. Quỳnh chi ngọc thụ, vạn dặm ngân trang.

Ta đạp trên tuyết trở về phòng của mình, đám cây nhỏ bên cạnh khe lung lay, làm vụn tuyết đổ rào rào xuống đất.

“Sư thúc!”

Ta nhìn thấy một thiếu nữ đi ra từ sau thân cây, có chút bất ngờ bèn dừng bước. Cô ấy ngửa mặt nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Sư thúc, nghe nói người bị chưong môn sư thúc gọi đến, có phải là vì chúng con không?”

Trong ánh mắt của cô ấy hiện lên nỗi lo lắng. Sau lưng cô, một thiếu niên mặc áo cấp bậc thấp hơn, lưng

đeo kiếm, ôm quyền cúi người về phía ta: “Sư thúc, Tri Liên và con...chúng con đều cảm thấy lo lắng nên mới mạo muội đến quấy rầy.”

Ta nhất thời có chút hốt hoảng, không ngờ Dao Dung và Ngu Doãn ở kiếp này lại dùng ánh mắt thân thiết như vậy mà nhìn ta.

Kiếp này, trước khi đầu thai, quỷ sai đã nói với ta, ta và Dao Dung, Ngu Doãn sẽ gặp nhau ở trong phái tu đạo này. Ta cắt tĩa lại đầu tóc, vô cùng dễ dàng bước vào môn phái này. Ai lại ngờ được một tên đệ tử dật dẹo thường hay bị đuổi ra khỏi cửa như ta đợi đủ một trăm sáu mươi năm, biến thành một trong bảy đại trưởng lão của bốn phái thì mới đến lúc chuyển sinh của Dao Dung và Ngu Doãn.

Bọn họ đứng trong đám đệ tử mới nhập môn, đơn giản ngây thơ, giống như mầm con vừa mới ló ra trên nhành liễu ngày xuân. Còn ta, từ kiếp trước tới kiếp này, cộng lại thì đã sắp gần ba trăm tuổi, già đến mức không thể già hơn được nữa, tang thương đến mức không thể tang thương hơn được nữa.

Dao Dung trở thành đệ tử của Vãn Hư sư muội, đạo hiệu là Tri Liên. Ngu Doãn dưới sự chỉ dạy của Vãn Địa sư huynh, đạo hiệu Tri Ý.

Rất nhanh, ta liền nhìn thấy bọn chúng thường hay luyện kiếm cùng nhau, còn cùng tìm tòi tâm pháp, nói cười cười, giống như một đôi chim tước vô cùng thân thiết.

Đây là kiếp chuộc tội cuối cùng của ta, ta hy vọng rằng ở kiếp này bọn họ có thể có được một kết quả tốt đẹp.

Nhớ lại lúc trước ta khổ sở cầu xin được vào Thanh Loan phái, chương môn sư tôn có nói với ta rằng: “Người vào bốn môn, mục đích không trong sạch, kẻ khác là vì cứu đạo, nhưng người lại vì người khác, bốn môn không thể thu nhận người.”

Ta đáp: “Cứu đạo vì đã ngộ được đạo lý của đất trời, tôi cứu người khác cũng là vì ngộ, vì đã biết buông xuống. Nếu đã khác đường nhưng cùng đích, vậy sao lại không thể thu nhận tôi?”

Ta đúng là đã tính buông xuống rồi, vĩnh viễn cũng không hy vọng gì, hà cớ gì lại cứ phải cố chấp?

Ta cười cười, nói với Tri Liên và Tri Ý: “Yên tâm đi, chương môn sư huynh tìm ta là nói chuyện khác, sư thúc bảo vệ các con, sao lại bị hỏi tội cơ chứ?”

Tri Ý khê nói: “Vậy thì tốt quá, tiểu nha đầu Tri Liên này chỉ thích đoán mò, sư thúc người đừng để ý.” Rồi kéo Tri Liên rời đi.

Trước khi Tri Liên rời đi vẫn còn lo lắng mà quay đầu lại nhìn nhìn ta.

Trong lòng ta vô cùng ảm áp, kỳ thực tình cảm của trần gian có rất nhiều loại, không chỉ có tình cảm nam nữ, tình trong ái tình cũng có thể là hữu tình, như sự quan tâm yêu thương của trưởng bối dành cho vãn bối, như sự tôn kính của vãn bối đối với trưởng bối. Giá như ban đầu, ta có thể sớm hiểu ra...

Ầy, bây giờ hiểu rõ rồi, ít nhất còn có thể chuộc lại tội lỗi kiếp trước đã gây ra, ta nhất định sẽ làm thật tốt.

Có thể là do tuổi tác lớn rồi, không còn khí thế cùng tham vọng tranh phong của tuổi trẻ nữa, cái gì cũng đã thông suốt, thấy nhiều rồi, người cũng đậm ra biếng nhác.

Ngoại trừ những lúc cần thiết phải giúp đỡ Tri Ý, Tri Liên và đám tiểu bối khác ra, ta thường chỉ làm ỗ trong tiểu viện của mình, ngâm trà, trồng được thảo, ngủ gà gật trên ghế mây, nhàn nhã ngày lại ngày trôi qua, thảnh thơi ngoài đi dạo, nhưng cũng chỉ đi lại trong môn. Ta cũng không biết đã bao nhiêu năm mình không xuống núi rồi...

A, nghe nói vài vị sư huynh muội đã dẫn đồ đệ của họ xuống núi diệt trừ yêu ma. Tri Ý, Tri Liên cũng trong số đó. Chỉ là đi đối phó với một sơn thôn sinh ra quỷ ma, chắc không có trở ngại gì to lớn đâu nhỉ.

“Keng keng keng...”

Là tiếng chuông. Tiếng chuông này chỉ vang lên những khi có việc quan trọng khẩn cấp mà thôi.

Tim ta chợt thót một cái, vội vã choàng áo lên người rồi đi đến tiền điện. Tổng cộng có sáu tiếng chuông, hoàn toàn không phải là chuyện đùa nữa rồi.

Trên tiền điện, đại đệ tử của Vãn Địa sư huynh là Tri Minh cả người đầy máu, tiếng nói đứt quãng: “...ma...rất lợi hại...sư phụ và sư thúc họ...nhanh lên...”

Vãn Khung buông bàn tay đang giúp nó truyền nội lực ra, sai người đỡ nó đi chữa trị: “Vãn Vũ, Vãn Thiên, Vãn Hạo ba vị sư đệ mau cùng ta xuống núi, Vãn Hạo sư đệ, đệ và Vãn Thái sư đệ ở lại bảo vệ nơi này...”

Ta cắt lời y nói: “Chưởng môn sư huynh ở lại trong sư môn toạ trấn sẽ tốt hơn, để đệ xuống núi cho.”

Vãn Khung nhíu mày nhìn ta trong giây lát, rồi đưa cho ta một cái ống trúc: “Cũng được, ngộ nhờ không thể chống đỡ thì mau chóng gửi tín vật yêu cầu tiếp viện.”

Ta cùng ba vị sư huynh sư đệ lập tức xuống núi, ta luôn ẩn ẩn một cảm giác, kiếp cuối cùng này của ta sắp đến hồi kết thúc tốt đẹp rồi. Ta đưa ống trúc có chứa báo tin phong[1] cho Vãn Hạo: “Sư đệ, đệ cầm đi.”

Không chắc ta sẽ sống đến lúc thả nó ra được.

Con quái ma đó quả nhiên không phải thứ tầm thường. Đám chúng ta còn cách thôn trang kia mười mấy dặm mà đã nhìn thấy rất rõ thân hình cao lớn của nó.

Nó tựa như một ngọn núi nhỏ, ngồi xổm giữa cánh đồng, ngửa mặt nhìn trời thét dài. Gió xoáy nước rít, nhà cửa cây cối bật gốc xô tung đồng loạt rơi ầm ầm xuống đất như sứ vỡ càn rơi. Chùng như là hai sư huynh sư muội của ta, và cả đám sư đệ nữa...

Ta ngự kiếm xé rách luồng khí, vội vã tiến về phía trước, vừa lúc nhìn thấy thân ảnh của Tri Liên rơi xuống. Một trường kiếm mất kiểm soát bị luồng khí cuộn xoáy, phóng mạnh về phía nàng ấy. Tri Ý bị cọc gỗ đánh trúng nên không đến kịp để cứu nàng, chỉ có thể rống lên thất thanh: “Liên nhi!!!”

Ta nhảy bổ về phía Tri Liên, ôm lấy nàng ấy rồi quay người thật mạnh, cảm thấy có thứ gì lạnh lẽo đâm xuyên qua sống lưng. Ta đẩy Tri Liên trong lòng về phía Vãn Hận, trước mắt là mảng mơ hồ.

A, hoá ra lại đơn giản thế này ư?

Tội lỗi của ta vậy là có thể rửa sạch được rồi ư? Hơn nữa vào phút cuối cùng, rốt cuộc ta đã có thể ôm được nàng ấy...

Nhớ lại năm xưa, quay ngược vạn năm, Dao Dung đứng trên tường thành nhìn ta mà mỉm cười một cái, thả người rơi xuống. Ta cứng người trên yên ngựa, gió thổi thốc làm áo choàng ta bay phấp phới.

Không, ta không có chờ người ra, lần này ta đã không bị động như thế. Ta đã bổ nhào về trước, đón lấy cơ thể đang rơi xuống của nàng ấy. Nàng ấy nhẹ như vậy, lạnh lẽo như vậy, biến hoá thành một con bướm sắc sỡ rực rỡ, nhẹ nhàng bay ra khỏi lòng ta, tan vào ánh dương sáng chói ấy.

Để lại ta một mình giữa đám khói bụi nhân gian.

Nhưng ta đã đỡ được nàng ấy, thật tốt quá.

Cuối cùng ta đã có thể quên hết thấy kiếp trước, yên lòng mà đi đầu thai rồi.

“Đệ vẫn chưa đến nước đi đầu thai đâu, sư đệ à.” Là một giọng nói lạnh lùng. Không phải là quỷ sai, có chút quen tai.

Ta chậm rãi mở hai mắt ra, cảnh vật mơ hồ trước mắt dần trở nên rõ hơn, càng ngày càng hiện rõ ra.

Hoá ra không phải là Diêm La điện! Là phòng ngủ trong phái Thanh Loan ở kiếp thứ ba của ta! Còn có Vãn Khung, mấy gương mặt quen thuộc của các sư huynh đệ Vãn Hận nữa!

Gương mặt Văn Hạo mừng rỡ nhìn ta: “Văn Hạo sư huynh, cuối cùng huynh cũng tỉnh rồi! Toàn thể chúng ta truyền cho huynh công lực suốt bảy ngày bảy đêm mới có thể đem huynh từ Diêm La điện về đây đây!”

Ai kêu mấy người kéo ta về chứ? Ta khóc không ra nước mắt mà. Xem ra ta còn phải chịu thêm một lần chết nữa rồi...còn không biết rốt cuộc sẽ chết thể nào đây.

Á á á, chẳng lẽ do ta sám hối vẫn chưa đủ lòng thành? Sao lại đùa giỡn với ta như vậy?

Văn Khung lạnh lùng nói: “Một con yêu quái hấp thụ khí trời lại suýt nữa hại bốn phái mất đi một nửa số đệ tử, trong sách của sư tôn sớm có ghi lại phương pháp tiêu diệt nó, xem ra chúng ta quá lơ là việc luyện tập đạo pháp rồi. Đã như vậy sao có thể giáo huấn đệ tử chứ? Bắt đầu từ tháng sau, giờ Mão mỗi ngày ngồi tĩnh tọa trong Tổ Sư điện. Văn Hạo, đệ cũng tham gia đi.”

[1] Con ong báo tin.

Chương 5

Sao lần này ta lại không thể chết một cách dễ dàng được chứ?

Rõ ràng quỷ sai đã nói với ta, kiếp trước ta đã cứu rất nhiều người, cho nên kiếp này sẽ đi qua nhẹ nhàng hơn một chút.

Nhưng hiện tại lại trở thành kiếp khó khăn nhất. Hai kiếp trước, tuy chết rất thảm nhưng lại vô cùng vui vẻ, một bước là tạch, vậy mà kiếp này, vừa dài dằng dặc vừa hành xác người ta.

Tĩnh tọa kết thúc, ta bước ra khỏi điện Sư Tổ, chuẩn bị quay về phòng len lén nấu nồi cháo thịt cho mình. Trời đã sáng trưng, thời tiết khô ráo, mặt trời chiếu rọi khắp núi rừng. Tuyết trắng đã tan hết cả, để lộ ra sắc xám xịt của đất. Những chỗ đó không lâu nữa sẽ mọc lên chồi xanh, rồi một mùa xuân nữa sẽ lại đến.

Mặc cái áo khoác thật dày, cũng cảm thấy hơi nóng rồi. Ta phủi bụi trên tay áo xuống, tiếp tục đi về phía trước. Trên con đường nhỏ trước mặt, xuất hiện một thân hình xanh màu ngọc bích.

“Sư thúc.”

Ta để lộ nụ cười yêu thương với nàng: “Là Tri Liên à, ăn sáng rồi chưa? Sao Tri Ý không đi chung với con?”

Nàng rũ hàng mi xuống: “Sư thúc, con có một chuyện muốn nói với người, có thể tìm một chỗ khác hay không.”

Là muốn nói cảm ơn với ta sao? Ta khẽ gật đầu: “VẬY ĐI ĐẾN ĐÌNH TỈNH TÂM ĐI.”

Đình Tỉnh Tâm nằm trong tiểu hoa viên phía sau điện Sư Tổ, những đệ tử bình thường không có sự cho phép của trưởng lão đều không được bước vào, thế là biến thành nơi các trưởng lão chuyên dùng để giáo huấn văn bối.

Trong đình Tỉnh Tâm, lớp băng trên bờ hồ cũng đã tan, từng mảng tuyết vụn trôi lênh bênh trên mặt hồ, nước cũng ngày càng ấm dần lên, dưới ánh mặt trời, lóng la lóng lánh.

Tri Liên đứng dựa vào lan can bên hồ nước, nhìn ta, ánh mắt của nàng cũng sáng rực như vậy.

“Sư thúc, con thích người.”

!!!!

Rất lâu rất lâu sau đó, ta há hốc miệng. Tri Liên cắn cắn môi, ngăn lời ta lại: “Sư thúc, con biết, con như thế này là đã phạm giới luật của bốn môn. Người sẽ không thích con nhưng con muốn nói cho người biết tâm ý của mình. Con thích sư thúc, con thích người.”

Ta...ta quả thực mộng mị rồi...

Tri Liên đang nói thích ta, chuyển thể của Dao Dung đang nói là nàng thích ta...

Này, này rốt cuộc là sao chứ? Không thể nào có chuyện này được, đây tuyệt đối là chuyện không thể...

“Con nên thích Tri Ý...”

“Con không thích Tri Ý.” Tri Liên nói thẳng đuột, “Đã từng thôi, con từng cho rằng mình thích huynh ấy nhưng rồi con phát hiện ra, huynh ấy không phải là người con đang tìm kiếm, người con thích là sư thúc.”

“Nó là người con đang muốn tìm, nó...”

Hắn là người nàng yêu nhất ở kiếp trước, trước trước nữa, và cả trước trước trước nữa. Và cũng là người nàng nên yêu nhất ở kiếp này nữa. Hai người yêu thương nhau sâu sắc, hai người sống chết đều bên nhau.

Tri Liên lại cắt ngang lời ta: “Huynh ấy không phải, con không thích kiểu đàn ông như vậy. Huynh ấy hèn nhát, yếu đuối, không có trách nhiệm, gặp phải chuyện gì huynh ấy chỉ toàn nghĩ đến việc chạy trốn. Con thích một người có thể bảo vệ con, không muốn báo ơn ở bên cạnh con, một người mà vào lúc nguy cấp sẽ đến cứu con.”

Đây là đang nói ta? Ta cười khở: “Con không hiểu gì cả Tri Liên à, ta không phải là kiểu người như con nói, ta không phải người tốt đâu. Ta là kẻ mang nghiệp chướng nặng nề. Bản thân ta lại tham lam, cho nên ta...”

Ta dùng ba kiếp để bù đắp. Nhưng ở kiếp đó, khi nàng là Dao Dung, ta là Hử Hoàn, chuyện đã xảy ra vĩnh viễn không thể nào thay đổi. Ta đã hại chết nàng.

“Có một số chuyện nếu như con biết rồi nhất định sẽ muốn chửi mắng ta. Con nhìn thấy ta sẽ chỉ muốn nôn mà thôi. Ta càng làm nhiều thì con sẽ càng ghét bỏ.”

Tri Liên vẫn bướng bỉnh nhìn ta, sắc mặt hiện ra nét khó xử: “Nếu như con biết được ư? Chuyện người ám chỉ, con đã biết rồi. Con muốn xem duyên phận của mình và sư thúc cho nên đã nhờ chưởng môn sư thúc giúp con dùng máu dẫn gọi gương tiền kiếp rồi. Con đã nhìn thấy hết toàn bộ. Kiếp đầu tiên, con là công chúa Dao Dung của Yến Quốc, sư thúc là hoàng đế Hử Hoàn, kiếp thứ hai...”

Ta hoá thành cục đá trong gió.

Đây, rốt cuộc là sao vậy trời?

Nàng ấy biết rồi, nàng ấy biết rồi, vậy sao lại...

Viên mắt của Tri Liên khẽ đỏ: “Con cảm thấy, sư thúc à, kỳ thực từ kiếp đầu tiên Dao Dung đã yêu người rồi...”

“Cô ấy yêu người nhưng lại không dám thừa nhận nên đã chọn cách trốn tránh. Nhưng trong mắt người chỉ nhìn thấy những chuyện mà người muốn thấy. Hai con người cùng phạm phải sai lầm, đem mọi chuyện đẩy xa đến mức không thể挽 hồi.”

“Kiếp thứ hai, Nhu Nhu trong hoa viên, lần đầu tiên nhìn thấy là người đứng ở đầu tường, nhưng người lại đẩy cô ấy cho người khác. Cô ấy quen với Lý Tụ, chỉ bởi vì thỉnh thoảng có thể đọc được thư mà người viết thay cho y ta. Cô ấy và Lý Tụ cùng chạy trốn cũng là bởi vì muốn gặp được người.”

“Kiếp trước, người và Thiên Tuyết Linh gặp nhau quá muộn màng, chỉ nhìn thấy một lần cũng chỉ xem như một lần mà thôi. Cô ấy làm sao mà không yêu người đã dùng mạng của mình để cứu mạng của cô ấy.”

“Còn kiếp này, lần đầu tiên con đứng ở điện Sư Tổ, lúc nhìn thấy sư thúc con đã biết ngay, con đã thích người rồi. Bất luận là Dao Dung, Hứa Nhu Nhu, Thiên Tuyết Linh hay là Tri Liên, một kiếp một đời của những người này, đời đời kiếp kiếp, trong lòng chỉ có duy nhất một người đàn ông.”

Tri Liên nhìn thẳng vào hai mắt của ta: “Đó chính là người, sư thúc. Vấn Hạo.”

Ta quay lại nhìn nàng, đột nhiên một cảm giác hư ảo vụn vỡ trôi dạt trong lòng.

Vũ trụ vạn vật, trong chớp mắt liền sụp đổ trong thinh lặng.

Cùng với sự sụp đổ đó, còn có tâm của ta...

Tựa như một đầm nước đã khô cạn, lại giống như ngọn núi đã tan hết tuyết nhưng lại không thể mọc nổi cọng cỏ nào. Một bãi hoang vắng, một sự trống trải, không có gì cả.

Ta cứ nhìn Tri Liên, đột nhiên có chút hốt hoảng.

Tại sao ta lại ở chỗ này? Tại sao ta lại không có lấy một chút vui buồn, tại sao ta cứ mãi nhìn nàng mà một chút xao động cũng không có.

Tại sao... Trong nháy mắt, ta bỗng nhận ra, hoá ra cảm giác của mình đối với nàng, chỉ là hư không.

Ta không tìm thấy chút si mê nào với Tri Liên. Ta không cảm thấy nỗi đau nhiều kiếp của mình. Không cam lòng, không rối rắm, không hối hận.

Chẳng có gì cả... Chút cố chấp trong chốc lát cũng vỡ vụn, mọi thứ hoá rỗng không.

“Người đã ngộ ra chưa?” Từ trên trời một âm thanh vọng xuống.

Ta ngơ ngác quay đầu, cách hồng trần mười trượng trên cao, y khẽ cười với ta, biến hoá huyền ảo ra rất nhiều hư ảnh. Vấn Khung, Thúc Uyên, Châu Tuyền, Bạch Dung.

Y phất tay một cái, tất cả hư ảnh đều vỡ vụn.

“Ngộ rồi thì tỉnh lại đi, Trường Du.”

Hết thấy đều nhòa tan, ta trở mình tỉnh dậy, đã thấy bản thân nơi trời cao.

Mây trôi như lụa trải dưới gót chân. Dưới làn mây là hồng trần nhân gian.

Đúng vậy, ta không phải là Hử Hoàn quốc vương của Hử quốc, cũng không phải là Trương Mịch hay Thu Nặc, càng không phải là đạo sĩ Vấn Hạo của Thanh Loan sơn. Ta chính là Quảng Vân Tử Trường Du của Khung Hàn sơn.

Trên đỉnh Khung Hàn, trong tiểu đình của hoa viên cung Vô Vi, trà mới vừa pha xong, ta còn một ván cờ vẫn chưa đánh xong.

Chương 6

Ta một mình sống trong cung Vô Vi, cũng không biết đã được bao nhiêu năm rồi.

Đạo ta tu được gọi là đạo vô vi, đất trời khắp thế, khung vũ thái hư, tự có quy luật. Tùy tâm, tùy tính, vô vi, mới thật là hư. Không tức là có, vận vật là ta, ta là vận vật.

Tiên pháp này càng tu luyện tinh ngộ thâm sâu ta càng trở nên trống rỗng nhạt nhẽo. Rồi một ngày, không biết vì sao, trong lòng lại bật ra một suy nghĩ. Ta xin tiên hữu một chút hoa để trồng, đem gieo vào trong vườn hoa.

Vốn ta chỉ cần dùng một ít tiên pháp liền có thể làm nó phát triển nở hoa, nhưng ta lại không làm thế, mà lại trồng theo cách của phàm nhân. Làm xới đất, gieo hạt, tưới nước, ngắm nó tự mình nảy mầm, tự mình lớn lên, cho đến khi cành lá sum suê, kết nụ nở hoa.

Hoa đó rất thơm. Ta cảm thấy, so với những loài hoa khác trong vườn thì nó thơm hơn cả. Trong mùi hương, còn có thứ gì đó rất đặc biệt.

Ta không muốn thưởng thức một mình nên bèn hẹn với Thái Thường tiên quân cùng nhau ngắm hoa thưởng trà. Trà sắp pha xong, ván cờ đang chơi dở, bỗng có một con bướm bay vào trong hoa viên.

Bướm lượn lơ trong bụi hoa của ta một lúc lâu, rồi lại bay đến bên ta, quần quít không chịu rời, cuối cùng đậu trên ống tay áo của ta.

Ta có chút buồn cười.

Con bướm này từ đâu bay đến? Nó là bị hương hoa dụ đến, vậy tại sao lại chần chừ bên người ta?

Là vì trên người ta đã nhiễm hương hoa? Hay là vì bị tiên khí của ta hấp dẫn?

Vậy thì giờ khắc này đây, rốt cuộc nó là vì hoa, hay là vì ta?

Hay là mới nảy vì hoa, giờ lại vì ta?

Nếu như là ta của hiện tại, tuyệt đối sẽ không nghĩ những chuyện như thế này. Nghĩ đến mấy chuyện này, ngại trừ khiến bản thân trở nên ngu ngốc ra thì chẳng có bất cứ tác dụng nào cả.

Nhưng ta của khi đó lại chẳng rõ đạo lý này. Ta càng nghĩ càng rối, càng rối lại càng nghĩ.

Đạo tâm mấy ngàn năm lại vì một luồng hoa, một con bướm mà dao động.

Ta nghĩ, chẳng lẽ con bướm này đã lưu luyến bản quân rồi sao?

Thế rốt cuộc là nó lưu luyến bản quân, hay lưu luyến đoá hoa?

Tình niệm vừa động, tiên pháp trên người ta bắt đầu tan biến một cách nhanh chóng.

Thái Thường nói: “Trường Du, đạo tâm của ngươi bị phá rồi, tâm ngươi đã ngập tràn hoang mang, vậy thì xuống phàm trần tìm đáp án đi.”

Bốn kiếp luân hồi, đều vì muốn hiểu.

Ta xuống phàm trần, trở thành Hử Hoàn quốc vương của Hử quốc, luồng hoa kia biến thành hoàng tử Ngu Doãn của Ngu quốc, còn con bướm làm dao động đạo tâm ta lại gửi hồn sang Yến quốc, trở thành tam công chúa Dao Dung.

Ta nhưng nhớ Dao Dung, Dao Dung lại đi với Ngu Doãn, cuối cùng vì ta mà cả hai chết thảm.

Và sau đó là màn chuộc tội hay có ở địa phủ. Luân hồi ba kiếp, ta đã bỏ xuống được dục vọng, bỏ xuống cái gọi là chấp niệm. Vào kiếp cuối cùng, cái cần phải tỉnh ngộ chính là tình.

“Quả nhiên, đến cuối cùng, tiên quân vẫn là vô tình.” Con bướm giang cánh bay đến trước mặt ta, hoá thành một thiếu nữ, gương mặt đầm lệ trong suốt, nhưng lại mang hình dáng của kiếp cuối cùng, là Tri Liên.

Ta im lặng không nói gì. Ở kiếp đầu tiên, ta quả thật có tình cảm với Dao Dung, lòng rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên, tựa như, lúc con bướm rơi xuống tay áo ta, trong tích tắc đó lòng đã động.

Nhưng những kiếp sau kia lại là vì chấp niệm, vì quyến luyến, vì cảm giác tiếc nuối không có được, mà cũng vì sám hối và bù đắp.

Sau mấy trăm năm, khi ta sắp chuộc lại được lỗi lầm, lúc đối mặt với Tri Liên mới phát hiện ra, khoảnh khắc đó, bất quá khoảnh khắc đó sớm đã tan theo mây khói rồi.

“Có lẽ bản quân vẫn như xưa, chưa từng hiểu được cái được gọi là tình yêu chân thành là như thế nào.” Ta giơ tay ra, để con bướm đậu trên ngón tay mình, “Cho nên, ngay lập tức liền vụt tắt, chỉ là ta không xứng để tiếp tục mối duyên với ngươi.”

“Có lẽ người nói đúng, tiên quân.” Nàng nhẹ nhàng vỗ hai cái cánh, “Nhưng tôi biết trên đời này nhất định có tình, cho nên, tôi vẫn phải xuống phàm gian, tôi nhất định sẽ tìm thấy.”

Ta rũ tay xuống, nhìn con bướm một lần nữa bay vào mây xuống hồng trần. Trước mắt tựa như lại hiện lên hình dáng của Dao Dung. Lần đầu tiên ta gặp nàng, vẻ sững sốt của nàng. Nàng ở trên tường thành, nụ cười đoan tuyệt dành cho ta. Lúc nàng là Hứa Nhu Nhu, ánh mắt lần đầu tiên gặp nhau ở trong hoa viên. Khi nàng là Thiên Tuyết Linh, dáng vẻ rũ mi nói với ta lời cảm ơn. Và còn cả một Tri Liên với ánh mắt đơn thuần bước bình. Nàng nói, sư thúc, con thích người.

Cho dù là vì hương hoa nhiễm trên tay áo đã dẫn dắt đến phút giây quyến luyến ấy, thì vẫn đẹp đẽ vô cùng.

Nhưng cuối cùng ta đã không xuống phàm trần, tiếp tục luân hồi, hoá thành một thiếu niên bình thường, cùng nàng gặp gỡ giữa mùa hoa xuân, để nhìn xem trong kiếp đó khi đã vứt bỏ hết tất cả liệu có thể có được một tình yêu chân thành hay không.

Ta chỉ nhìn nàng bước đi thật xa, vì một chút cố chấp, rơi xuống phàm trần.

Trà vừa hay đã ngấm, ta bỏ quân cờ trong tay xuống: “Ván này ta thua rồi.”

Thái Thường thu cờ trên bàn, khẽ nhíu mày: “Một ván nữa chứ? Lần này cho người đi quân đen.”

Ta cười cười, gật đầu: “Được.”

Một cánh hoa rơi vào trong tách trà cạnh tay ta, làm nước lay động, phản chiếu cảnh tượng nơi trần gian.

Dưới tán hoa đào đầu tiên của mùa xuân, một thiếu nữ chừng mười ba mười bốn tuổi quay người lại, trông thấy một thiếu niên tay cầm thư quyển đứng gần người cạnh cây đào...

Hết

Đời người bốn kiếp, hỉ lạc ái nộ, hóa ra chỉ là từ một phút giây động tâm mà ra.

Người đuổi ta, ta theo người, quanh đi quẩn lại, đều vì một chút duyên vô tình vương phải.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-la-yeu-quai-cua-ta>